

វិញ្ញាណនៃការទស្សន៍ទាយ៖ ពលនៃការពន្យារ និងសំឡេងហ្នៅនៃកណ្តាលអធិបត្យ

តារាងពីរបស់ហាហាគុក

Jeff Pippenger

2012-10-14

ការបំភ្លឺមួយពាក្យ

ថ្ងៃនេះ យើងបានចាប់ផ្តើមរៀបចំការចម្លងអត្ថបទនៃ «តារាងពីរបស់ហាហាគុក» ដើម្បីបិទបញ្ចប់នៃការសាងសង់នៃមានគំណាងនៃលើកហេតុពីរបស់យើង។ ការបម្រើបទបង្ហាញនៃលោកនិយាយនៃបទបង្ហាញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ គឺជាកិច្ចការដែលសុខុមាល្មតាជាងអ្វីដែលអាចយល់ឃើញបាន បុរសនិបបើមនុស្សមុនគេមិនស្គាល់ច្បាស់អំពីដំណាក់កាលទាំងអស់នៃការរៀបចំកាត់ ដើម្បីបិទបញ្ចប់នៃបទបង្ហាញមាត់ទៅជាបទបង្ហាញជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ពុំមែនទាំងបញ្ចប់ ចាំបាច់ទាំងឡាយនៃការបកប្រែស្របតាមនោះជាចុងក្រោយនៃការសាងសង់នៃលើកហេតុ ទាំងពីរ។

យើងទើបតែចាប់ផ្តើមការកែសម្រួលច្បាប់ចម្លងរបស់យើងសម្រាប់បទបង្ហាញទីមួយ ក្នុងចំណោមបទបង្ហាញទាំងក្រៅសិបបួន។ ហើយខ្ញុំបានរកឃើញឧបសគ្គមួយទៀតនៃយើងក៏គឺការរៀបចំកាត់ផងដែរ។ វាទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍជាបន្តបន្ទាប់នៃស្រាវជ្រាវ៖ ចាប់ពីឆ្នាំ 1989 រហូតដល់បុរេគតិសាស្ត្របច្ចុប្បន្នរបស់យើង។

នៃក្នុងការបង្ហាញនានាបុរសដែលដប់ប្រាំឆ្នាំមុន មានសច្ចក្តីពិតខ្លះៗនៃស្ថិតិក្នុងដំណាក់កាលដំបូងនៃការយល់ដឹង។ សច្ចក្តីពិតដំបូងក្នុងចំណោមសច្ចក្តីពិតទាំងនោះ ដដែលខ្ញុំត្រូវបំភ្លឺឱ្យច្បាស់ គឺការមកដល់របស់ទេវតាទីពីរ ក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រមីឡូឡាយ។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំបានយល់ថា ទេវតាទីពីរមានមកដល់ នៅពេលដែលពួកជំនុំប្រតិបត្តិចាប់ផ្តើមបិទទ្វារ របស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងការបង្ហាញសាររបស់ទេវតាទីមួយដោយ Miller ដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1843។ William Miller បានផ្តើមការគណនាពេលវេលាតាមវិធីរាប់មួយ ដដែលគាត់ជឿថាបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843 បានចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1843 ហើយបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។ គាត់បានគិតថា ទំនាយទាំងបី ដដែលនៃទីបំផុតត្រូវបានដាក់លើផ្ទាំងគំនូរពិសិដ្ឋទាំងពីរ នឹងបញ្ចប់នៅក្នុងឆ្នាំ 1843 ហើយគាត់ជឿថា ឆ្នាំនោះបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844។ គាត់ខុសលើការចំណុច។

ការព្យាករណ៍ទាំងបី គឺ ១៣៣៥ ថ្ងៃ ក្នុងដានីយ៍លើ ១២, ២៥២០ ឆ្នាំ នៃ “បុរេពិវដ្តន” ក្នុងលើកទី ២៦ និង ២៣០០ ថ្ងៃ ក្នុងដានីយ៍លើ ៨ ត្រូវបាន Miller យល់ថា បានបញ្ចប់នៅខែមីនា ឆ្នាំ 1844។ បន្ទាប់មក ពុំអ្នកដទៃបានដឹកនាំ Samuel Snow ឱ្យយល់ មិនត្រឹមតែថា ការព្យាករណ៍ទាំងនោះបានបញ្ចប់ មិនមែននៅឆ្នាំ 1843 ទេ ប៉ុន្តែនៅឆ្នាំ 1844 ប៉ុណ្ណោះទេ; ប៉ុន្តែ Snow

ក៏បានចាប់ផ្តើមអនុវត្តការរាប់ពេលវេលាតាមរបៀប Karite ផងដែរ ដដែលមិនមែនជាការកំណត់ពេលវេលា Miller បានប្តូរចំនេះឡើយ។ Miller បានប្តូរវិធីការរាប់ពេលវេលាតាមរបៀប Rabbinic/ផ្អែកលើសមាគមវិស្វសា ដដែលកំណត់ឆ្នាំពីនិទាឃរដូវមួយទៅនិទាឃរដូវមួយ។

នៅពេលយើងកំពុងបង្ហាញអំពីការងាររបស់ហាហាគុក យើងមិនទាន់បានយល់អំពីសច្ចកិច្ចការខាងបុរាណសាស្ត្រនេះទេ ហើយកំពុងប្តូរចំនេះពីស្ថានភាពរបស់មីលឈ័រដើម្បីប្រើកំណត់ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ថាជាការមកដល់នៃវេតាទីពីរ និងជាការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលានៃការពន្យារ។ ខ្ញុំបានយល់ ហើយនឹកឃើញថា ការមកដល់របស់វេតាទីពីរស្របគ្នានឹងពេលវេលាពួកបុរាណសាស្ត្រមានបដិសេធសារបស់មីលឈ័រអំពីវេតាទីមួយ ហើយអត្ថបទខាងក្រោមនេះគឺជាចំណុចយល់ឃើញរបស់ខ្ញុំ។

«នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 លោក មីឡឺរ បានផ្តល់សិរីបង្ក្រាញនៃលើកទីពីររបស់គាត់ នៅព្រះវិហារផ្សារ Casco ក្នុងទីក្រុង Portland។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា វាជាសិទ្ធិដ៏ធំមួយសម្រាប់ខ្ញុំដែលបានចូលរួមស្តាប់ការបង្រៀនទាំងនេះ ពីព្រោះខ្ញុំបានធុលក់ចូលក្នុងសច្ចកិច្ចការអស់សង្ឃឹម ហើយមិនមានអារម្មណ៍ថាបាន គ្រប់គ្រងខ្លួនឯងដើម្បីបង្កើនការអង្កេតសង្កេតរបស់ខ្ញុំឡើយ។ សិរីលើកទីពីរនេះប្រសិនបើ មានបង្កឱ្យមានការភ្ញាក់ផ្អើលក្នុងទីក្រុងយ៉ាងខ្លាំងជាងលើកទីមុន។ ដោយមានតែការលើកលែងតិចតួចប៉ុណ្ណោះ និយាយនានាបានបិទទ្វារព្រះវិហាររបស់ខ្លួនមិនឱ្យលោក មីឡឺរ ចូល។ សុទ្ធតែជាច្បាប់នៃការទិញទំនិញបុរាណវត្ថុ។ បានព្យាយាមលាតត្រដាងនូវកំហុសដែលត្រូវបានចោទថា ជាការនិយមជ្រុលរបស់អ្នកបង្រៀននោះ; ប៉ុន្តែ ហ្សុងមនុស្សសន្តិវិធីអនុវត្តស្តាប់ដដែលព្រួយបារម្ភមានមកចូលរួមកិច្ចប្រជុំរបស់គាត់ ហើយមនុស្សជាច្រើនមិនអាចចូលទៅក្នុងអគារនោះបានទេ។ ក្រុមជំនុំទាំងឡាយមានភាពស្របស្រួល និងយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងពិសេស»។ Life Sketches, 27.

ខ្ញុំបានយល់ថា ការបិទទ្វារចំពោះសាររបស់ Miller បានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃការបដិសេធនៃវេតាទីមួយ ហើយស្របតាមការយល់ដឹងរបស់ Miller អំពីការគណនាពេលវេលាតាមរបៀប Rabbinic/equinox ខ្ញុំបានសន្មតថា ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 បានសម្គាល់ការបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1843។ ការបង្ហាញរបស់ Miller នៅ Portland ក្នុងខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 តាមពិតទៅជាសញ្ញាសម្គាល់មួយ ដដែលកំណត់ឱ្យយើងការបដិសេធដែលរីកចម្រើនជាបន្តបន្ទាប់ ហើយទីបំផុតបានបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី 18 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលមានការបង្ហាញទាំងនោះ យើងមិនទាន់បានទទួលស្គាល់ការអនុវត្តរបស់ Samuel Snow ចំពោះការគណនាពេលវេលាតាមរបៀប Karaite នៅឡើយទេ។

នៅក្នុងការបង្ហាញលើកទីមួយដែលយើងបានចាប់ផ្តើមក្នុងសៀវភៅអត្ថបទ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមយើងថា អ្វីដែលបានកក់ត្រឡប់នៅពេលនោះ ហាក់ដូចជាជួយនឹងអ្វីដែលយើងកំពុងបង្រៀនឥឡូវនេះ។ វាជួយផង ហើយមិនជួយផងដែរ។

នេះគ្រាន់តែជាការសង្កេតឆ្លងនូវទំនោរលើការមកដល់ជាបន្តបន្ទាប់នៃវេទនាទីពីរ ហើយក៏ជាការបង្ហាញផងដែរអំពីការបើកគ្រឿងជាបន្តបន្ទាប់នៃសារនេះ ដូចដែលក៏មានកំណត់សម្គាល់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ Millerite ផងដែរ។ កំណត់សម្គាល់នៃការបំភ្លឺនេះ គួរតែដោះស្រាយចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលបានជំពប់ដោយសារការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់យើងថា ចុងទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ជាការខកចិត្តលើកទីមួយរបស់ពួក Millerite និងអ្វីដែលបានបង្ហាញនូវកាលពីអតីតកាល។

«សារទីមួយ និងសារទីពីរ ត្រូវបានប្រកាសនៅឆ្នាំ 1843 និង 1844 ហើយឥឡូវនេះ យើងកំពុងស្នើសុំឱ្យក្រុមការប្រកាសនៃសារទីបី; ប៉ុន្តែ សារទាំងបីនេះត្រូវប្រកាសដដែល។ ឥឡូវនេះ វាជាការសំខាន់បំផុតដូចដែលបានមានមកគ្រប់ពេលវេលា ថា សារទាំងនេះត្រូវតែត្រូវបាននិយាយឡើងវិញដល់អ្នកដែលកំពុងស្វែងរកសេចក្តីពិត។ ដោយបីច និងដោយសំឡេង យើងត្រូវផ្សព្វផ្សាយការប្រកាសនេះឡើង ដោយបង្ហាញដល់ដាច់របស់សារទាំងនោះ និងការអនុវត្តនៃនាយទាំងឡាយ ដែលនាំយើងទៅដល់សាររបស់វេទនាទីបី។ មិនអាចមានសារទីបី ដោយគ្មានសារទីមួយ និងសារទីពីរ បានឡើយ។ សារទាំងនេះ យើងត្រូវផ្តល់ទៅកាន់លោកិយ តាមរយៈសំណើបោះពុម្ព និងការបង្ហាញនៃដោយមាត់ ដោយបង្ហាញក្នុងខុសប្រវត្តិសាស្ត្រទំនាយ នូវអ្វីដែលបានកើតឡើងហើយ និងអ្វីដែលនឹងកើតឡើង។» Selected Messages, សង្ខេបទី 2, 104.

តារាងពីរបស់ហាហាគុក ២ នៃ ៩៥

ការយល់ដឹងអំពីប្រវត្តិទិន្នន័យលើក និងពេលវេលានៃការពន្យារពេល

ក្នុងបទបង្ហាញចុងក្រោយរបស់យើង សំណួរមួយបានកើតឡើងអំពីរបៀបដែលចុងទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 អាចជាចុងទីដប់នៃខែទីប្រាំពីរ បាន បើចុងទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ជាចុងទីមួយនៃខែទីមួយ។ ពួក Millerites នៅខែមីនា ឆ្នាំ 1844 បានយល់ច្បាស់អំពីអ្វីដែលពួកគេជឿថាជាចុងបញ្ចប់នៃឆ្នាំ 1843។ បន្ទាប់ពីការខកចិត្តនោះ:

ពួកគេបានពិនិត្យឡើងវិញនូវការគណនាពេលវេលាតាមព្រះគម្ពីរ។ ការនេះត្រូវបានពន្យល់នៅក្នុងសង្ខេបរបស់ Gerhard Damsteegt ដែលមានចំណងជើងថា Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission ជាពិសេសនៅទំព័រ 89 និង 92។ នៅពេលដែលពួកគេជឿថា ឆ្នាំ 1843 បានបញ្ចប់ ពួកគេបានវាយតម្លៃឡើងវិញនូវសមាសភាគពីរនៃការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីពេលវេលា គឺ ការផ្តល់បុគ្គលិកឆ្នាំ 1843 ទៅឆ្នាំ 1844 និងចុងទាំងឡាយដែលសម្គាល់ការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់នៃឆ្នាំទាំងនោះ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចគណនាចុងទីដប់នៃខែទីប្រាំពីរ។

ជាញឹកញាប់ ខ្ញុំតែងតែសង្កេតឆ្លងថា ចាប់ពីចុងទី ២២ ខែមីនា ដល់ចុងទី ២២ ខែតុលា គឺមានរយៈពេលប្រាំពីរខែ។ ខ្ញុំមិនកំពុងសន្និដ្ឋាននេះគឺជាចលនាខែទីប្រាំពីរនោះទេ ប៉ុន្តែវាគួរឱ្យយល់ថាអារម្មណ៍ដែលថា ពួកមីឡិយ៉ាត់បានជឿថា ចុងទី ២២ ខែមីនា មានសារៈសំខាន់

ហើយវាជាសញ្ញាសម្គាល់ផ្តល់ចិត្តដ៏មានបុរេយោជន៍មួយ—ប្រាំពីរខែក្រោយមក នាំអ្នកទៅដល់ចុងទី ២២ ខែតុលា។ នេះជាការពិត។

ការខកចិត្ត និងរយៈពេលពន្យារនោះ
មិនមែនជាការបំពេញនូវនាយអំពីពេលវេលាណាមួយឡើយ
ប៉ុន្តែដែលទុច្ចរិតនៃការយល់ខុសរបស់ពួកមីលូលីត។
ការយល់ខុសរបស់ពួកគេហេតុអ្វីបានជាបំពេញរយៈពេលពន្យារ និងការខកចិត្តនោះ;
មិនមានទំនាយជាក់លាក់ណាមួយដែលចង់ថា
រយៈពេលពន្យារនឹងចាប់ផ្តើមនៅចំណុចជាក់លាក់ណាមួយទេ។ ជំនឿរបស់ពួកគេថា ឆ្នាំ
1843 មានកន្លងផុតទៅនៅថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844
មានបង្កកើតការខកចិត្តនោះ។

ដាំសុទ្ធិក្នុងនិយាយថា៖

ទោះបីជាការគណនារបស់ពួកគេយឺត ដល់ហេតុបញ្ជាក់ថា
ចុងបញ្ចប់នៃឆ្នាំយូដាស៊ីតនៃព្រះចន្ទរដូវមីនាថ្ងៃទី 17 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844
ត្រូវបានគាំទ្រនៅក្នុងទស្សនាវដ្តីមីឡិយ៉ាញ់សំខាន់ៗក៏ដោយ
ក៏អ្នកដទៃក៏បានចុះហេតុនេះទីងងឹតថ្ងៃទី 21 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844
ជាពេលវេលានៃការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅខាងក្រៅចលនាមីឡិយ៉ាញ់
ថ្ងៃទី 21 ខែមីនា គឺជាថ្ងៃដែលគេស្មោះយ៉ាងទូលំទូលាយ
ហើយមានការរំពឹងទុកជាទូទៅយ៉ាងខ្លាំងថា
បុរេនិមិត្តនៃទិសដៅនេះមូលនឹងត្រូវបានផ្តល់ទាំងស្រុងនៅថ្ងៃនោះ។

យើងមានអានមុនមិញថា មីឡិយ៉ាញ់បានទីងងឹតថ្ងៃទី 21 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844
ភាគច្រើននៃពួកមីឡិយ៉ាញ់កំពុងសម្លឹងមើលកាលបរិច្ឆេទនេះ
ហើយសូមប្រឹក្សាពួកអ្នកប្រឆាំងរបស់ពួកគេក៏ដឹងអំពីវា ហើយកំពុងយល់មើល
ដើម្បីបដិសេធកត់ថា ពួកមីឡិយ៉ាញ់គឺមិនពិត។ នេះគឺជាការយល់ឃើញស្រដៀងគ្នា
បន្ទាប់ពីវាបានកន្លងផុតទៅ ពួកគេហេតុអ្វីបានជាបដិសេធអ្នកប្រឆាំងនាយអំពី
ពេលវេលាពន្យារកាន់កាប់និមិត្តរូប ដល់ហេតុនាំពួកគេទៅដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ
1844។ នេះផ្តល់នូវចំណុចយោងមួយសម្រាប់សំណួរដែលបានលើកឡើងមុនមិញ។

រយៈពេលនៃការរង់ចាំ និង និមិត្តរូបឃើញដំបូងរបស់ Ellen White

ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំចង់ចំណាយពេលបន្តិចម្តងៗត្រួតពិនិត្យអំពីរយៈពេលពន្យារពេល។
នេះមានសារៈសំខាន់ ពីព្រោះយើងកំពុងដោះស្រាយអំពីនិមិត្តរូបដំបូងរបស់ Ellen White
ដែលក្នុងនោះនាងបាននិយាយថា ពន្លឺភ្លឺចង្អាតនៃដើមផ្កាទ្រីនៅកាន់ស្ថានសួគ៌
គឺជាព្រះរាជសំឡេងកណ្តាលអធ្យាត្រូវ ហើយបើអ្នកបដិសេធពន្លឺនោះ
អ្នកនឹងផ្តាច់ចេញពីផ្កាទ្រីនៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ ខ្ញុំកំពុងព្យាយាមបង្ហាញថា
ព្រះរាជសំឡេងកណ្តាលអធ្យាត្រូវ នៅក្នុងនិមិត្តរូបនាង
រួមបញ្ចូលបុរេគូតិសាស្ត្រទាំងមូលនៃសាររបស់ទេវតាទីពីរ។

សម្រាប់ខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំមិនមានបញ្ហាអ្វីក្នុងការនិយាយថា សម្រកកណ្តាលអធ្យាត្រូវ
ក្នុងនិមិត្តរូបនោះ ដល់ស្ថិតនៅដើមផ្កាទ្រី
ហើយបញ្ចេញពន្លឺតាមបណ្តោយផ្កាទ្រីទាំងមូល
តំណាងឲ្យបុរេគូតិសាស្ត្ររបស់ពួកមីលូលីយ៉ាញ់ពីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844 ទេ។ សកម្មភាព
និងការវិវត្តនៃបុរេគូតិសាស្ត្រនោះ ត្រូវតែយល់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។
ការបំពេញសម្រកកណ្តាលអធ្យាត្រូវផ្ទាល់ គឺចាប់ពីថ្ងៃទី 12 ខែសីហា ដល់ថ្ងៃទី
17 នៅពេលសារនោះត្រូវបានប្រកាសនៅឯកិច្ចប្រជុំ Exeter Camp Meeting

ហើយបន្ទាប់មក ពួកគេបាននាំសារនោះអស់បុរេហិរញ្ញវត្ថុ គឺខែកើត និងខែកុល ពីរខែ និងបុរេអង្គ មុនថ្ងៃទី 22 ខែកុល ពួកគេក៏ពង្សត្រឡប់មករៀងរាល់ឆ្នាំ ឲ្យបានសម្រាប់ការយាងត្រឡប់មកវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់។ រយៈពេលពីរខែនេះ គឺជាបុរេវត្ថុសិស្សស្រីនៃម្ចាស់កេរ្តិ៍ដ៏ល្បីល្បាញអង្គរ។ ទោះយ៉ាងណា អ្នកមិនអាចយល់រយៈពេលនេះបានទេ បើគ្មានការយល់អំពីជំនាន់ទាំងឡាយដែលនៅក្នុងក្រុងសម្រាប់ខ្ញុំ សម្រាប់កេរ្តិ៍ដ៏ល្បីល្បាញអង្គរ ក្នុងន័យជាក់លាក់ជាងនេះ គឺជាបុរេវត្ថុសិស្សស្រីនៃពេលវេលា ដែលបន្តគ្រប់ដល់ថ្ងៃទី 22 ខែកុល ឆ្នាំ 1844។

ការកំណត់ទីតាំងនៃសាររបស់ទេវតាទាំងបី

នេះជាបុរេវត្ថុសិស្សស្រីឆ្នាំ 1840 ដល់ 1844។ មានអត្ថបទជាច្រើននៃក្រុងសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណនៃការព្យាយាមរណ៍ ដែលបងស្រី White ប្រាប់យើងថា យើងគួរដឹងថា ត្រូវកំណត់ទីតាំងសារទាំងនោះនៅក្នុងដែន។ នៅពេលអ្នកចាប់ផ្តើមកំណត់ទីតាំងសារទាំងនោះ អ្នកនឹងដឹងថា សារទាំងអស់មកដល់នៃចំណុចជាក់លាក់មួយក្នុងពេលវេលា ហើយបន្ទាប់ពីនោះ ត្រូវបានប្រទានអំណាច។

ទេវតាទីមួយមកដល់នៃឆ្នាំ 1798 ក្នុងសម័យចុងបញ្ចប់ នៃពេលវេលាគម្ពីរដ៏រឹងមាំនៃត្រូវបានបើកត្រង់ ហើយមានការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង។ សាររបស់ទេវតាទីមួយត្រូវបានប្រទានអំណាចនៅថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 នៅពេលគោលការណ៍មួយផ្សេងទៀតនៃត្រូវបានបញ្ចប់សម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល ដោយនាំឲ្យទេវតាទីពីររណៈ 10 ចុះមក ដែលជានិមិត្តរូបនៃការប្រទានអំណាចដល់សាររបស់ទេវតាទីមួយ។

ទេវតាទីពីរមកដល់នៃខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842។ មូលដ្ឋាន យើងបានអានថា នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 លោក Miller បានផ្តើមបង្កើនហិរញ្ញវត្ថុនៃទីតាំងសាររបស់គាត់នៅព្រះវិហារផ្សារ Casco។ ដោយមានករណីលើកលែងតិចតួច បណ្តាព្រះវិហារឬក៏ស្មើគ្នាបានបិទទ្វាររបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 សាររបស់ទេវតាទីពីរបានមកដល់ ពីព្រោះនៃពេលវេលាឬក៏ស្មើគ្នាបានបិទទ្វាររបស់ខ្លួនប្រឆាំងនឹងសាររបស់ទេវតាទីមួយ វាក៏ក្លាយជាផ្នែកមួយនៃហិរញ្ញវត្ថុ។ សាររបស់ទេវតាទីពីរ គឺជាការហៅឲ្យចេញពីហិរញ្ញវត្ថុ។ វាមានលក្ខណៈវិកលចរន្តជាបន្តបន្ទាប់។

បងស្រី វ៉ាយ ប្រាប់យើងថា ទោះបីជាពួកគេបានចាប់ផ្តើមបិទទ្វាររបស់ខ្លួននៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 ក៏ដោយ ការហៅឲ្យចេញពីហិរញ្ញវត្ថុ—ដែលជាខុសសារនៃសារទេវតាទីពីរ—ពិតប្រាកដមិន បានចាប់ផ្តើមឡើយ រហូតដល់ខែកុល ឆ្នាំ 1844។

សាររបស់ទេវតាទីពីរមកដល់នៃខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 ហើយត្រូវបានប្រទានអំណាចដោយសារនៃការស្រុកស្រាវនៅក្នុងអង្គរ ថ្ងៃទី 12–17 ខែសីហា ឆ្នាំ 1844 នៅឯកិច្ចប្រជុំ Exeter។

ទេវតាទីបីមកដល់នៅថ្ងៃទី ២២ ខែកុល ឆ្នាំ ១៨៤៤ ពីព្រោះនៃថ្ងៃនោះ ផ្សារចូលទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធជប់ផ្តុំត្រូវបានបើកឡើង ដើម្បីឲ្យមនុស្សអាចយល់ថា ព្រះគ្រីស្ទនៃទេវតាទីនេះជាមហាបូជាច្រើននៃក្រុងសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធជប់ផ្តុំ។ នៅទីនោះ

ហិបនសែចេកុតិសញ្ញាត្យាស្រាសសុគាល់ ហើយនោះក្នុងហិបនោះមានកុរិកុយវិន័យទាំងដប់។ នៅពេលបងស៊ីវីរីកែ គួរឲ្យមាននាចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជប់ផុត ហើយមានមើលទៅលើកុរិកុយវិន័យទាំងដប់ នាងមានយើងបញ្ជាក់ បញ្ជាក់កុតិអំពីថ្ងៃសប្តិប័ទ្ធភូលីចង្វែងលើសបញ្ជាក់កុតិដទៃទៀត ដោយបង្ហាញសារៈសំខាន់នៃថ្ងៃសប្តិប័ទ្ធក្នុងសាររបស់ទេវតាទីបី។ នេះនឹងក្លាយជាការលុបបង្គោលថ្ងៃសប្តិប័ទ្ធ ឬថ្ងៃអាទិត្យ។ នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ខ្ញុំនឹងសារសាររបស់ទេវតាទីបីមកដល់។

លក្ខខណៈមួយរបស់សារទាំងបីគឺថា នៅពេលសាររបស់ទេវតាទីមួយមកដល់ឆ្នាំ 1798 គ្មាននរណាម្នាក់យល់វាទេ។ ព្រះអម្ចាស់មានលើកតម្កើង William Miller ឲ្យធ្វើជាអ្នកនាំសាររបស់ទេវតាទីមួយ ប៉ុន្តែមិនមែននៃរហូតដល់ឆ្នាំ 1818—គឺមកឆ្នាំក្រោយមក—ទើប Miller ចាប់ផ្តើមយល់សារនោះ។ សារមកដល់ ប៉ុន្តែត្រូវការពេលវេលាមុនដល់ស្រាវជ្រាវរបស់ព្រះសុគាល់។ ហើយបន្ទាប់មកវាគួរឲ្យមានបុរាណាច។

សាររបស់ទេវតាទីពីរមានមកដល់នៅខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842 ប៉ុន្តែក្នុងឆ្នាំ 1842 មិនមានមីឡូរីតណាម្នាក់ចាប់ផ្តើមហៅពួកជំនុំប្រកាសស្តីពីថា ហាប៊ីឡូនទេ។ ពួកគេមិនទាន់ស្គាល់វានៅពេលនោះឡើយ។ រហូតដល់ដូរកុតនៅ ឆ្នាំ 1844 ទើបពួកគេចាប់ផ្តើមស្គាល់វា ហើយអំពាវនាវឲ្យមនុស្សចេញពីពួកជំនុំទាំងនោះ។ សារនោះមកដល់ ស្តាប់ត្រូវមានយល់ ហើយបន្ទាប់មកវាគួរឲ្យមានបុរាណាច។

នៅថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ នៅពេលដែល ហាវ៉ាម អដេសុន មានទទួលនិមិត្តករអំពីព្រះគ្រីស្ទយាងចេញពីទីបរិសុទ្ធជប់ផុត ពួកគេមានទទួលបានលិខិតៗអំពីការផ្តល់សុភមង្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ហាវ៉ាម អដេសុន មិនទាន់មានគំរូមឧល្លស្ត្រច្បាស់ដូចម្ចាស់សរសេរអត្ថបទមួយ ឬអធិប្បាយសេចក្តីអំពីថ្ងៃអាទិត្យថាជាសញ្ញារបស់សក្តិសាហាវនោះឡើយ។ ពួកគេមិនមានយល់អំពីសាររបស់ទេវតាទីបីទេ រហូតដល់ក្រោយរយៈពេលនោះ។

សាររបស់ទេវតាទីបី គួរឲ្យមានបុរាណាច ដូចដែលពួកអដេវ៉ែនទីសុទ្ធចុងទីប្រាំពីរមានដឹងហើយ នៅពេលទេវតាទីបួនក្នុងវិវរណៈ 18 មានចូលរួមជាមួយវា។ សម្រាប់អ្នកដល់កំពុងទស្សនាការនេះតាម LiveStreaming ឬនៅពេលក្រោយតាម DVDs អ្នកប្រហែលជាចង់ដឹងអំពីពេលវេលាដែលទេវតាទីបួនមានចូលរួមជាមួយទេវតាទីបី នៅថ្ងៃទី 11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001។ នៅក្នុងចំណុចនេះ យើងមិនកំពុងលើកយកអំណះអំណាងណាមួយអំពីរឿងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏មិនបដិសេធនោះទេ ទេវតាទីបួនមានចូលរួមជាមួយទេវតាទីបី ពេលអគារភូលោះ Twin Towers ដួលរលំ ហើយនេះជាកន្លងផងដែរសាររបស់ទេវតាទីបីគួរឲ្យមានបុរាណាច។

សាររបស់ទេវតាទីទាំងបីទាំងអស់មានលក្ខខណៈទាំងនេះ វាមកដល់ គួរឲ្យមានយល់ដឹង ហើយបន្ទាប់មកវាគួរឲ្យមានបុរាណាច។

ការបិទទ្វារពីរដង និងការសម្ភាសនាព្រះវិហារពីរដង

នលៃខមែថុនា ឆុនាំ 1842 ទុវរមួយហានចាប់ផុតមើបិទ ដោយមានសញ្ញាសមគាល់តាមរយៈ
ការដលៃពួកជំនុំបុតសេតង់ហានបិទទុវរបស់ពួកគបុរេរដាងនឹងសាររបស់ទេវតាទីមួយ។
នលៃដើមនប្បវត្តតិសាស្ត្រនេះ យើងយើងឮទុវរមួយកំពុងបិទ ហើយនលៃចុងបញ្ចប់នប្បវ
ត្តតិសាស្ត្រនេះ—គឺបុរេវត្តតិសាស្ត្ររបស់ទេវតាទីពីរ—ទុវរនោះក៏បិទមុដងទង្កេត
គឺទុវរចូលទលៃកាន់ទីបរិសុទ្ធចប់ផុត ទុវរនលៃកុនុងពាកុយបុរេប្រែប្រួលអំពីកុមុដងបំនាក់។

ការបិទទុវរទាំងពីរនេះគឺសំខាន់ដលៃគួររកតម្លៃសមគាល់
ជាពិសេសបើអុនកនឹងពិនិតុយអំពីការសមុភាគពុវវិហារទាំងពីរ។
ពុវគ្រិស្តទុវរសមុភាគពុវវិហារពីរដង នលៃពលេទុវរង់សុចិតនលៃលើផនៃដី
ហើយបងសុរិកែបុរាប្បយើងថា នឹងមានការសមុភាគពុវវិហារពីរ នលៃចុងបញ្ចប់នលៃលោកិយ
ដូចដលៃមាននលៃសម័យពួកមីលុលីវាយត៍។ ការសមុភាគពុវវិហារនលៃសម័យមីលុលីវាយត៍
អាចកំណត់សមុគាល់ហាននលៃពលេបិទទុវរ នលៃខមែថុនា ឆុនាំ 1842—ទុវរទីមួយនពុវវិហារ
គឺពួកសេតង់និយម—ហើយនលៃការសមុភាគពុវវិហារលើកទីពីរ
នលៃពលេដលៃការសមុភាគពុវវិហាររបស់ពួកមីលុលីវាយត៍ហានបញ្ចប់។

យើងនឹងពិនិតុយមើលអំពីពលេយីតយ៉ាវ។ កុនុងបុរេវត្តតិសាស្ត្រនៃទេវតាទីពីរនេះ
ពលេយីតយ៉ាវចាប់ផុដើមនលៃចុងទី ២២ ខមែនា ឆុនាំ ១៨៤៤
ហើយគួរហានកំណត់ពុវដោយការសមុភាគពុវវិហារពីរលើក។
នោះហើយជាសាររបស់ទេវតាទីពីរ។

នេះក៏ជារឿងរ៉ាវរបស់គខោនផងដែរ។ នលៃកុនុងរឿងរបស់គខោន មានការសមុភាគពីរដង
ដលៃជានិមិត្តរូបមួយនៃការសមុភាគពុវវិហារពីរលើក និងសាររបស់ទេវតាទីពីរ។

រយៈពលេនៃការពនុយារពលេ និងការបនុលីសំឡេងនលៃពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ
កុនុងពុវបនុទូលទំនាយ

យើងសូមចាប់ផុតមើការសិក្សារបស់យើងដោយសម្រង់មួយពី Spiritual Gifts, volume 1,
ទំព័រ 195–196។ យើងកំពុងពិនិតុយមើលអំពីពលេពនុយារនោះ
ដើម្បីបើយល់ពីទំនាក់ទំនងរបស់វាជាមួយនឹងសម្រង់នលៃពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរ
ពីពុវនោះយើងមិនចង់បដិសេធពនុលីសម្រង់នលៃពាក់កណ្តាលអធ្យាតុរឡើយ;
បុរសិនបើយើងផ្ទុវើដូចនោះ
យើងនឹងផុលកាច់ព្រឺពីផុលទលៃកាន់លោកិយអាកុរក់នលៃខាងកុរោម។

ពួកទេវតាគួរហានចាត់ឲ្យទលៃជួយទេវតាដ៏មានអំណាចដលៃមកពីសុថានស្ត្រី
ហើយឲ្យហានឮសំឡេងនានាដលៃហាក់ដូចជាបនុលីឡើងគ្រប់ទីកនុលដៃថា
«ចូរចេញពីនាងមក បុរេវត្តតិសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំអើយ
ដើម្បីបិកុំឲ្យអុនករាល់គុនាមានចំណកែកុនុងអំពើហាបរបស់នាង
ហើយដើម្បីបិកុំឲ្យអុនករាល់គុនាទទួលរងពីរទេនាការរបស់នាងឡើយ
ដុបិតអំពើហាបរបស់នាងហានកើនឡើងដល់សុថានស្ត្រី
ហើយពុវហាននឹកថាអំពើទុច្ចរិតរបស់នាងហើយ។
សារនេះហាក់ដូចជាការបនុថមួយទលៃនឹងសារទីបី»—ឥឡូវនេះ នាងទើបតែហានដកស្រង់
វិវរណៈ 18:4 ថា «ចូរចេញពីនាងមក បុរេវត្តតិសាស្ត្ររបស់ខ្ញុំអើយ . . . »
ហើយនាងមានបុរសាសន៍ថា «សារនេះហាក់ដូចជាការបនុថមួយទលៃនឹងសារទីបី
[របស់ទេវតា] ហើយហានភុជាប់ជាមួយវា

ដូចដែលសម្បកែកណ្តាលអធុរក្សាបានភ្ជាប់ជាមួយសារទេវតាទីពីរនៃឆ្នាំ 1844 ដដែល។

សាររបស់ទេវតាទីពីរមកដល់នាខែមិថុនា ឆ្នាំ 1842

ហើយសម្បកែកណ្តាលអធុរក្សាចូលរួមជាមួយវានៅខែសីហា ឆ្នាំ 1844។ ការចាក់ទឹកចិត្តត្រូវបានពិពណ៌នាដោយសារនេះ—ការហៅឱ្យចេញពីហាប៊ីឡូន—គឺជាបុរេគុតិសាស្ត្រដែលអ្នកស្ម័គ្រ White ប្រើដើម្បីបំពេញនាមអំពីបុរេគុតិសាស្ត្រនៃថ្ងៃទី 11 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2001 នៅពេលដែលសាររបស់ទេវតាទីបីត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងទេវតាទីបួន។ ទេវតាទីបួនគឺជាពេលវេលានៃទេវតាដ៏មានប្រធានភាពនៃវិវរណៈ 18 ចុះមក។

«សារនេះហាក់ដូចជាការបន្តថ្ងៃមួយទៅនឹងសារទីបី ហើយបានភ្ជាប់ជាមួយវាដូចដែលសម្បកែកណ្តាលអធុរក្សាបានភ្ជាប់ជាមួយសាររបស់ទេវតាទីពីរក្នុងឆ្នាំ 1844។ សិរីល្អអរម្ភរបស់ព្រះបាទសណ្តបិតលើពួកបរិសុទ្ធជនដែលអត់ធុមត់ហើយកំពុងរង់ចាំ»—សិរីល្អអរម្ភរបស់ព្រះបាទសណ្តបិតលើអ្នកណា? លើពួកអត់ធុមត់—អ្វី? កំពុងរង់ចាំ។ ពួកបរិសុទ្ធជនដែលអត់ធុមត់ ហើយកំពុងរង់ចាំ។ ត្រូវទេ? ពួកបរិសុទ្ធជនដែលកំពុងរង់ចាំនោះ; ពីព្រោះ ឥឡូវនេះយើងស្ថិតនៅក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រដែលទំនាយថា «មានពរហើយ អ្នកណាដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់ 1335។ ទោះបីនិមិត្តយើងយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ដូចជាការចុះ»។ ប្រជាជនដែលនឹងទទួលបានការចាក់បង្កាបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាពួកបរិសុទ្ធជនដែលកំពុងរង់ចាំ។

សិរីល្អអរម្ភរបស់ព្រះបាទសណ្តបិតលើពួកបរិសុទ្ធជនដែលអត់ធុមត់ និងកំពុងរង់ចាំហើយពួកគេបានប្រកាសសេចក្តីព្រមានដ៏ឧឡារិកចុងក្រោយដោយឥតខ្ចោះប្រកាសអំពីការដួលរលំរបស់ហាប៊ីឡូន ហើយអំពាវនាវដល់សក្តារបស់ព្រះឱ្យចេញពីនាងដើម្បីឱ្យពួកគេអាចចុះពីនាងសកម្មដ៏គួរឱ្យលាចរបស់នាង។—ជាក់ជាមិនខាននេះសំដៅដល់សម័យនិងជំនាន់របស់យើង ប៉ុន្តែ ពួកបរិសុទ្ធជនដែលកំពុងរង់ចាំនៅក្នុងសម័យនិងជំនាន់របស់យើង ត្រូវបានគំរាមជាមុនដោយពួកបរិសុទ្ធជនដែលកំពុងរង់ចាំនៅក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រមីល្លីវិយដដែលយើងកំពុងពិនិត្យយើង។

ពន្លឺដែលបានបញ្ចេញមកលើពួកអ្នកដែលកំពុងរង់ចាំបានផ្សេងទៀតចូលទៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយអស់អ្នកណាដែលមានពន្លឺខ្ពស់នៅក្នុងពួកជំនុំទាំងឡាយ ដដែលមិនបានឮនិងមិនបានបដិសេធសារទាំងបី បានឆ្លើយតបនឹងការហៅហើយបានចាកចេញពីពួកជំនុំដែលបានផ្តល់ចុះ។—នេះគឺជា «ចូរចេញពីនាងមកប្រជានុសក្តាររបស់យើងអើយ!» នេះកំពុងនិយាយអំពីពួកអ្នកដែលចេញពីពួកជំនុំនៃហាប៊ីឡូននៅក្នុងសម័យនិងយុគរបស់យើង នៅពេលច្បាប់ថ្មីនៃអំណាចមកដល់ក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក។ ពួកនោះគឺជាពួកជំនុំដែលបានផ្តល់ចុះ គឺពួកជំនុំនៃហាប៊ីឡូន។

«មនុស្សជាច្រើនបានឈានដល់វិទ្យុទទួលខុសត្រូវតាំងពីពេលសារទាំងនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យហើយពន្លឺបានរំពឹងមកលើពួកគេ ហើយពួកគេបានទទួលសិទ្ធិពិសេសក្នុងការផ្តើមរំលឹកស្តីពីសេចក្តីស្លាប់»។—ឥឡូវនេះ នាងកំពុងមានបុរសសន្និដ្ឋានថា សព្វថ្ងៃនេះ មានមនុស្សនៅក្នុងពួកជំនុំឬក៏ស្មើគ្នាដែលបានឈានដល់វិទ្យុទទួលខុសត្រូវចាប់តាំងពីថ្ងៃទី ២២ ខែតុលា

ហើយអ្នកគោរពពុទ្ធកុំភ័យចំណោមពួកគេ ដោយពាក្យសម្តីដ៏ទន់ទាប

មានបញ្ចេញបទចម្រៀងរបស់ខ្លួនដោយសេចក្តីអំណរដ៏ល្អិតល្អន់
ព្រោះសង្គមម៉ែត្តចំពោះការរំលោភមានសុភមង្គលរបស់ខ្លួន
ហើយម្ចាស់របស់ពួកគេមិនអាចបញ្ចូលបញ្ចូលពួកគេបានឡើយ; ដុំបិតសេចក្តីភ័យខ្លាច
និងសេចក្តីភ័យព្រាងផ្ទៃមួយមានផ្ទៃពួកគេស្មើមុនគេ។
ការអនុវត្តយ៉ាងខ្លាំងក្លាមានបុរេវត្ថុ មនុស្សស្នើសុំមានពុទ្ធិសាសនា
ហើយទីសម្គាល់និងការអនុវត្តទាំងឡាយដើរតាមពួកអ្នកដទៃ។
ព្រះគង្វល់ក្នុងកិច្ចការនេះ ហើយពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់
ដោយមិនខ្លាចផលវិបាក ផ្ទុយតាមការបញ្ចុះបញ្ចូលនៃសិការរបស់ខ្លួន
ហើយរួមជាមួយអ្នកដទៃក្នុងកំពុងកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងអស់របស់ព្រះ;
ហើយពួកគេប្រកាសផ្សាយសារទីបីដោយអំណាច។ ខ្ញុំមានបញ្ជីថា
សារទីបីនឹងបញ្ចប់ដោយអំណាច និងកម្រិត
ល្អិតល្អន់ដោយជាងសម្រុកពាក់កណ្តាលអធុរក្ស។

ក្នុងកថាខណ្ឌទាំងពីរនេះ នេះជាលើកទីពីរហើយដែលនាងមានបុរេបដ្ឋានបុរេវត្ថុសាស្ត្រ
ត្រូវយល់ដឹងនូវពេលវេលាបំផុតនៃអាទិត្យនៃចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ
ជាមួយនឹងបុរេវត្ថុសាស្ត្រនៃមុនកំណើតអធុរក្ស។ លើកទីមួយ នាងមាននិយាយថា
ទេវតាមានអំណាចនិរន្តរៈ 18 ឋានរួមជាមួយទេវតាទីបី
ដូចជាសម្រុកកំណើតអធុរក្សមានរួមជាមួយទេវតាទីពីរដង។
ទោះបីជានាងកំពុងនិយាយអំពីបុរេវត្ថុសាស្ត្រនៃវិបត្តិច្បាប់ចុងអាទិត្យក៏ដោយ
ក៏នាងកំពុងប្រើបុរេវត្ថុសាស្ត្រនៃទេវតាទីពីរជាចំណុចយោងយ៉ាងច្បាស់។
វាជាបុរេវត្ថុសាស្ត្រសរុបគ្នា។

«ពួកអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលមានទទួលអំណាចពីលើមេឡើងមក
ដោយមុខមាត់របស់ពួកគេក្តៅចង្កៃ ហើយរលោងដោយការឧទ្ទិសបរិសុទ្ធ
មានចេញទៅបំពេញកិច្ចការរបស់ខ្លួន ហើយប្រកាសសារពីស្ថានសួគ៌។
ព្រលឹងទាំងឡាយដែលមានខ្មាច់ខ្មាញ់នៃទូទាំងក្រុមសាសនាទាំងឡាយ
មានឆ្ងល់យឺតយ៉ាវនឹងការហោះនោះ
ហើយអ្នកមានតម្លៃស្បែកមានបញ្ចប់នូវចេញពីក្រុមជំនុំដ៏ល្អិតល្អន់
ដូចជាលុតក្បាលបញ្ចប់នូវចេញពីស្នូល មុនការបំផុសព្រលឹងរបស់នាង។»

នូវពេលនិយាយអំពីការហោះឆ្ងល់ចេញពីហឫទ័យ ទោះជាចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ
ឬនូវក្នុងសាររបស់ទេវតាទីពីរក៏ដោយ លោកុកគឺជានិមិត្តរូបនៃបុរេវត្ថុសាស្ត្រនោះ
និងនៃការបំផុសព្រលឹងស្នូល។

បើអ្នកយល់ដឹងយ៉ាងណា ១១ យ៉ាងគ្រឹមត្រូវ នោះនូវខ ៤១
សុតចេញពីដើមចូលទៅក្នុងទឹកដីដ៏រុងរឿង ហើយមានមនុស្សជាច្រើនត្រូវដួលរលំ
ប៉ុន្តែ «ពួកទាំងនេះនឹងរួចផុតពីដៃរបស់គាត់ គឺ អងេល ម៉ូអាប
និងមេឌីកនានៃក្រុងចៅអ័រម៉ូន»។ ម៉ូអាប និងអ័រម៉ូន
គឺជាកូនចៅដៃកើតពីកូនស៊ីរីទាំងពីររបស់ឡា។
គួរសារបស់ឡាគឺជាពួកអ្នកដទៃរួចផុតពីដៃរបស់អំណាចហ្នា
ក្នុងវិបត្តិនៃច្បាប់ចុងអាទិត្យ។

លោកស៊ីរីក៏ប្រើនិមិត្តរូបព្រលឹងនេះ។ ពួកជំនុំដ៏ល្អិតល្អន់មានឆ្ងល់ច្រុះក្បាលគំណាងដោយឡែក
ហើយអស់អ្នកដ៏មានតម្លៃស្បែកមានបញ្ចប់នូវចេញពីពួកជំនុំដ៏ល្អិតល្អន់
ដូចជាឡាត្រូវបញ្ចប់នូវចេញពីក្រុមស្នូល មុនពេលការបំផុសព្រលឹងរបស់នាងមកដល់។

ហើយចូលជិតដើម្បីបំបែកទុក។ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនោះបានលូកដៃចេញមក
ទាញលោកឡូតចូលទៅក្នុងផ្ទះជាមួយពួកគេ ហើយបិទទុក។
រួចពួកគេបានវាយបុរសទាំងឡាយដល់នោះម្ចាស់ទុកផ្ទះនោះឲ្យដង្ហើមក្នុងកែវ
ទាំងអនកត្តាទាំងអនកត្តា ដល់ចំណុចពួកគេនឿយហត់ក្នុងការស្វែងរកទុក។

ការសាកល្បងជាបន្តបន្ទាប់ និងរយៈពេលនៃការពន្យារពេល

បងស៊ីរី វ៉ាយថ៍

និយាយអំពីដំណើរការនៃការសាកល្បងជាបន្តបន្ទាប់មួយនៃក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
និងនៅក្នុងសម័យរបស់ពួកមីលូណីយ៉ា ដោយបង្ហាញជាឧទាហរណ៍នូវដំណើរការនៃការសា
កល្បងជាបន្តបន្ទាប់មួយសម្រាប់យើង។ នៅក្នុងសៀវភៅ Early Writings ទំព័រ 259
នាងបាននិយាយថា៖

«អស់អនកត្តាដែលមិនព្រមទទួលសាររបស់យ៉ូហាន ហាទីសុទ្ធ
មិនអាចទទួលអត្ថបុរយោជន៍ពីសច្ចក្តីបង្កើនរបស់ព្រះយេស៊ូវបានឡើយ ហើយក៏មិន
អាចទទួលអត្ថបុរយោជន៍ពីការបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធខាងលើប
ានដែរ»។ បន្ទាប់មក នាងបាននិយាយថា
«អស់អនកត្តាដែលមិនបានទទួលសាររបស់វេតាទីមួយ
មិនអាចទទួលអត្ថបុរយោជន៍ពីសាររបស់វេតាទីពីរបានឡើយ
ហើយក៏មិនអាចទទួលអត្ថបុរយោជន៍ពីសំឡេងរំលឹកកណ្តាលអធ្យាស្រឡាយបានដែរ»។

នៅក្នុងអត្ថបទនោះក្នុង Early Writings, 259

នៅពេលទ្រង់ត្រូវបានបិទក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ជនជាតិយូដាស្ថិតនៅក្នុងសច្ចក្តីដឹងដឹង និងភាពខ្លាចក្នុងកែវយ៉ាងពេញលេញ។

បុរសគុតិសាស្ត្រមីលូណីយ៉ាភ័យខ្លាចនៃវេតាទីពីរ គឺជាបុរសគុតិសាស្ត្ររបស់ឡូត។

វេតាទីពីរអង្កេតមកដល់ទីក្រុង (ខមែថូនា ឆ្នាំ 1842) ព្រះសាររបស់វេតាទីពីរបានមកដល់

ហើយឡូតបានឲ្យពួកអង្គគុតស្នាក់នៅមួយយប់ (ពេលវេលានៃការរង់ចាំ)។

មានការជំនុំមុខមួយ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់មួយបានបិទ (ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844)។

យើងនឹងពិនិត្យមើលបុរសគុតិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរមួយទៀត

ដល់ក្នុងនោះរយៈពេលនៃការពន្យារពេលស្របគ្នានឹងបុរសគុតិសាស្ត្រមីលូណីយ៉ា

មុននឹងយកអ្វីទាំងនេះមកគ្រប់ចូលគ្នា។

ម៉ូសេ ទីសក្ការៈ និងពេលវេលានៃការរង់ចាំ

បុរសគុតិបន្ទាប់គឺអំពីលោកម៉ូសេទទួលសច្ចក្តីបង្កើនគាប់អំពីការសាងសង់ទីបរិសុទ្ធ
និងក្រុមយិន័យ។

នៅថ្ងៃទីបុរាណ គឺជាថ្ងៃសប្តិហ៍ ម៉ូសេត្រូវបានហៅឲ្យឡើងទៅក្នុងពពក។

ពពកដ៏ក្បាស់បានបើកចំហនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែលទាំងមូល

ហើយសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់បានផ្ទុះចេញដូចជាក្បាលរឹងរបំផុត។

«ហើយម៉ូសេបានចូលទៅក្នុងកណ្តាលពពក ហើយឡើងទៅលើភ្នំ;

ហើយម៉ូសេស្តេចិត្តនៃលើភ្នំនោះអស់រយៈពេលស៊ីបថ្ងៃ និងស៊ីបយប់»។

Patriarchs and Prophets, 313, 314.

ការស្ម័គ្រចិត្តនៃលើកនេះអស់រយៈពេលស្របច្បាប់
មិនមានរូបបញ្ញត្តិទាំងប្រាំមួយចុងនៃការត្រៀមខ្លួនទេ។

ក្នុងបុរាណសាស្ត្រនេះ ម៉ូសេបានចំណាយពេល ៤៦
ថ្ងៃទទួលសេចក្តីបង្គាប់អំពីការសាងសង់ព្រះវិហារ ដលៃស្របគ្នានឹងរយៈពេល ៤៦ ឆ្នាំពី
1798 ដល់ 1844 កាលដែលព្រះអម្ចាស់បានលើកតាំងព្រះវិហារមីឡូរីក និងនឹងរយៈពេល ៤៦
ឆ្នាំនៃការស្ថាបនាព្រះវិហារឡើងវិញរបស់ហ្វ្រែង ដលៃបានកត់សម្គាល់នៃក្នុង យ៉ូហាន
2:20 ព្រមទាំងក្បួនមូសេ ៤៦ នៃព្រះវិហារមនុស្សសង្គមដទៃ។ ក្នុងអំឡុងពេលប្រាំមួយចុងនៃោះ
យ៉ូសេហ្វបាននាំជាមួយម៉ូសេ ហើយពួកគេបានបរិភោគម៉ាណា
និងផឹកពីអូរដលៃហូរចុះមកពីភ្នំ។ យ៉ូសេហ្វមិនបានចូលទៅក្នុងពពកជាមួយម៉ូសេទេ
ប៉ុន្តែបាននាំខាងក្រៅ ដោយបរិភោគ និងផឹកជារៀងរាល់ថ្ងៃ
ខណៈដែលដំបូងការត្រៀមប្រាំមួយរបស់ម៉ូសេ
រីឯម៉ូសេបានតមអាហារក្នុងអំឡុងពេលស្របច្បាប់នៃោះ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ស្ម័គ្រចិត្តលើកនេះ
លោកម៉ូសេបានទទួលសេចក្តីណែនាំអំពីការសាងសង់ទីបរិសុទ្ធជមួយ
ដលៃក្នុងនោះវាមានដ៏ទៃភាពនឹងគួរឲ្យមានសម្បជ័យឲ្យយើងជាពិសេស។
«ចូរឲ្យពួកគេសង់ទីបរិសុទ្ធជមួយសម្រាប់ខ្ញុំ
ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចស្ម័គ្រចិត្តលើកនេះក្នុងចំណោមពួកគេ» (និក្ខមន៍ 25:8)
គឺជាបទបញ្ជារបស់ព្រះ។

នេះគឺជាកន្លងដលៃយើងយើងយើងខេ 46 គួរឲ្យមានគុណជាមួយនឹងការសាងសង់ទីបរិសុទ្ធ។

យើងនឹងអានពីគម្ពីរនិក្ខមន៍
ហើយកត់សម្គាល់អំពីរយៈពេលពន្យារនៃក្នុងរឿងនេះ
ព្រោះវាជានិមិត្តរូបជាមុននៃរយៈពេលពន្យារនៃក្នុងសម័យព្រះគ្រីស្ទ ពួកមីឡូរីក
និងនាំចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។
រយៈពេលពន្យារនេះបង្កើតបរិយាកាសដលៃអនុញ្ញាតឲ្យការប្រកាស
«សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាគួរ» គួរឲ្យមានប្រកាសឡើង
ហើយបណ្តាលឲ្យកើតមានអនុកថាបង្កើតពីរបុរាណ។ បើគ្មានរយៈពេលពន្យារ ទំនាក់ទំនងនៃបុរាណសាស្ត្រនោះនឹងមិនគួរឲ្យមានប្រាប់ចំឡើងសម្រាប់អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មាន
ព្រះបំណងសម្រេចនៃពេល «សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាគួរ» នោះឡើយ។ យើងគួរតែយើងយើង
រយៈពេលពន្យារនេះតំណាងឲ្យអ្វី។

រួចទៀងមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេថា៖ «ចូរឡើងមកឯព្រះយេស៊ូ គឺដង និងអរិយ័ន
ណាដាប និងអាប៊ីហ្វីរ ព្រមទាំងពួកចាស់ទុំអ៊ីស្រាអែលចិតសិបនាក់;
ហើយចូរផ្សាយបង្កើតពីចម្ងាយ។ . . » ហើយម៉ូសេបានយកឈាមពាក់កណ្តាល
ដាក់ក្នុងចាន; ហើយឈាមពាក់កណ្តាលទៀត លោកបានប្រឡាក់លើអាសនៈ។
លោកបានយកស្បែកទៅនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយអានឲ្យប្រជាជនស្តាប់;
ពួកគេក៏បាននិយាយថា៖ «គ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូល
នោះយើងខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តតាម ហើយនឹងស្តាប់បង្គាប់»។ រួចម៉ូសេបានយកឈាម
ហើយប្រឡាក់លើប្រជាជន ដោយនិយាយថា៖ «មើល នេះជាឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញា
ដលៃព្រះយេស៊ូមានតាំងជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា ទាក់ទងនឹងពាក្យទាំងនេះទាំងអស់»។
និក្ខមន៍ 24:1, 6-8.

រយៈពេល ៤៦ ថ្ងៃនៃ គឺជាពេលវេលានៃការរង់ចាំ
ដល់ព្រះអម្ចាស់កំពុងចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងបុរាជនមួយក្រុម។

តើព្រះអម្ចាស់មានចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយក្រុមមីឡីយ៉ាត់ក្នុងបុរាគតិសាស្ត្រនេះ
ឬទេ? ហទេ។

តើទ្រង់មានចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាននៃថ្ងៃបុណ្យទី៥០
ក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬ? ហទេ។

ដូច្នេះ រយៈពេលនៃការពន្យារពេលនេះ
គឺជាសញ្ញាសម្គាល់មួយក្នុងចំណោមសញ្ញាសម្គាល់ទាំងឡាយនៃព្រះអម្ចាស់
ក្នុងការយាងចូលមកចងសម្ព័ន្ធមត្រីជាមួយនឹងបុរាជនមួយ។

ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេថា៖ «ចូរឡើងមកឯអញ នៅលើភ្នំ
ហើយនាំទ្រង់នោះចុះ; អញនឹងប្រទានដល់អ្នកនូវបន្ទុះថ្ម និងភ្នំភ្លើងនីមួយៗ
និងបញ្ចេញភ្នំទាំងឡាយ ដល់អញមានសរសេរទុក ដើម្បីបិទយុទ្ធសាស្ត្រនៃពួកគេ»។
នោះម៉ូសេក៏រំលោភឡើង ហើយយំស្រេច ដោយអ្នកបម្រើរបស់លោក ក៏ឡើងជាមួយ;
ហើយម៉ូសេមានឡើងទៅលើភ្នំរបស់ព្រះ។ លោកមាននិយាយទៅកាន់ពួកបាប្លូនថា៖
«ចូរស្នាក់នៅទីនេះរង់ចាំយើងសិន ទាល់តែយើងគ្រប់គ្រងមកឯអ្នករាល់គ្នាវិញ;
ហើយមើលចុះ អញនឹងនាំអ្នកនោះមកជាមួយអ្នករាល់គ្នាហើយ;
បើអ្នកណាមានការអ្វីគួរដោះស្រាយ ចូរឱ្យអ្នកនោះទៅរកពួកគេចុះ»។
រួចម៉ូសេមានឡើងទៅលើភ្នំ ហើយពពកមួយមានគុរបដណ្តប់លើភ្នំនោះ។
ស៊ីលីអូរបស់ព្រះយេស៊ូវមានសណ្តិតនៅលើភ្នំសីណាយ
ហើយពពកមានគុរបដណ្តប់ភ្នំនោះអស់រយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ; នៅថ្ងៃទីប្រាំពីរ
ទ្រង់មានហៅម៉ូសេចេញពីកណ្តាលពពក។ ហើយទីបុរាណនៃស៊ីលីអូរបស់ព្រះយេស៊ូវ
នៅលើភ្នំពូលភ្នំ ក្នុងកំឡុងពេលនៃបន្ទុះភ្នំនោះអស់រយៈពេល
គឺដូចជាក្នុងន័យស្របគ្នា។ ហើយម៉ូសេមានចូលទៅក្នុងកណ្តាលពពក
រួចឡើងទៅលើភ្នំ; ហើយម៉ូសេស្មោះនាមទៅលើភ្នំអស់ស័កថ្ងៃ និងស័កយប់។
និក្ខេបន៍ 24:12-18។

នៅក្នុងបុរាគតិសាស្ត្ររបស់ម៉ូសេ យើងឃើញមានរយៈពេលនៃការពន្យារ។
ក្នុងអំឡុងរយៈពេលនេះ ផ្ទាំងថ្មទាំងពីរតំណាងឱ្យសេចក្តីសញ្ញា
ហើយព្រះអម្ចាស់កំពុងចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញា
និងប្រទានសេចក្តីណែនាំដល់ម៉ូសេអំពីការសាងសង់ព្រះវិហារ។

ចាប់ពីឆ្នាំ 1798 ដល់ឆ្នាំ 1844 ក្នុងរយៈពេល 46 ឆ្នាំនោះ
ព្រះអម្ចាស់កំពុងសុំបន្ទាបព្រះវិហារមីឡីយ៉ាត់
ដើម្បីបិទយុទ្ធនៃចូលមកក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប។

រយៈពេលដ៏យូរនៃទ្រឹស្តីហ្វែនអានអំពីម៉ូសេ
និងពេលវេលានៃការរង់ចាំរបស់ពួកបាប្លូន ៧០ នាក់ គួរមានហៅថា បុណ្យទី៥០
ក្នុងបុរាគតិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ—ហាសិបថ្ងៃបន្ទាប់ពីបុណ្យរំលង។
ព្រះអម្ចាស់មានបង្គាប់អ៊ីស្រាអែលឱ្យប្រារព្ធព្រះបុណ្យទី៥០នេះជារៀងរហូត។
ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បុណ្យទី៥០គឺជាចំណុចសំខាន់មួយរបស់ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទានដំបូង
ដោយរំលឹកបុរាគតិសាស្ត្រនេះផ្ទាល់។
យើងឃើញជាកុដសំដូចគ្នានៅក្នុងបុណ្យទី៥០នៃសម័យព្រះគ្រីស្ទ

ក្នុងបុរេគតិសាស្ត្ររបស់ពួកមីឡិយ
និងជាក្នុងសំនុំនេះនឹងត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៀតនៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។

ចុងប្រែប្រួលទីហាសិប និង ពេលវេលានៃការរង់ចាំក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

ចូរយើងពិនិត្យមើលប្រែប្រួលចុងទីហាសិប ពី លូកា 24:44-52
នៃក្នុងរឿងអំពីផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់អមេរិក។

មុននេះបន្តិច នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលូកា សិស្សពីរនាក់ដែលកំពុងដើរជាមួយព្រះយេស៊ូវ
បានទទួលសូមឲ្យទ្រង់សន្យាថាជាមួយពួកគេ។ ព្រះគម្ពីរប្រែប្រួលពាក្យ «សន្យានោះ»។
នៅទីនោះមានរយៈពេលនៃការសន្យានោះជាមួយដៃត្រូវបានសម្គាល់
ប៉ុន្តែយើងចង់ដឹងមុខគាត់រយៈពេលនៃការសន្យានោះជាមួយផ្សេងទៀត
នៅក្នុងបុរេគតិសាស្ត្រដទៃទៀត។

ហើយទ្រង់ [ព្រះយេស៊ូវ] មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖
«នេះហើយជាពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់អ្នករាល់គ្នា
កាលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នានៅឡើយ ថា
គ្រប់ការទាំងអស់ដែលបានចែងក្នុងភ្នំភ្នំនៃភ្នំយ៉ាងនេះរបស់ម៉ូសេ
ក្នុងពួកព្យាករី និងក្នុងទំនុកតម្កល់ ត្រូវតែស្មើគ្នាគ្រប់យ៉ាង»។ បន្ទាប់មក
ទ្រង់បានបើកចិត្តគំនិតរបស់ពួកគេ ឲ្យយល់ព្រះគម្ពីរ។
ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖ «ដូច្នេះ មានសច្ចៈក្នុងនៃទុក
ហើយដូច្នេះព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខ
ហើយត្រូវបានព្រះជនមរស៍ពីក្នុងចំណោមមនុស្សស្រស់ស្អាត នៅចុងទីបី។
ហើយឲ្យមានការប្រកាសអំពីការប្រើចិត្ត និងការអត់ទោសហាប
ក្នុងព្រះនាមរបស់ទ្រង់ ដល់អស់ទាំងសាសន៍ទាំងអស់
ដោយចាប់ផ្តើមពីក្នុងយេរូសាឡឹម។ ហើយអ្នករាល់គ្នាជាសាក្សីនៃការទាំងនេះ។
ហើយមើល ខ្ញុំចាត់សច្ចៈក្នុងនៃយារបស់ព្រះបិតាខ្ញុំមកលើអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែ
ចូរសន្យានៅក្នុងក្នុងយេរូសាឡឹមសិន
ដរាបទាល់តែអ្នករាល់គ្នាបានប្រដាប់ដោយអំណាចពីស្តេចលើ»។

រយៈពេលនៃការរង់ចាំ ត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះបញ្ញាជាឲ្យរង់ចាំនៅក្នុងយេរូសាឡឹម
ដើម្បីបិទទ្វារអំណាច។
នេះជាកន្លែងដែលការប្រទានអំណាចដល់សាវ័នៈបានកើតមានឡើងសម្រាប់ពួក
Millerites។

ការសន្យានោះមានន័យថា ការរង់ចាំ។ «មានពរហើយអ្នកដទៃរង់ចាំ»។ រង់ចាំអ្វី?
ព្រះចេស៊ីតាបំប៉ន។

អ្នកមិនអាចយល់បានយ៉ាងគ្រឹះត្រូវអំពីអំណាចបំពេញកម្មលាំងនៃស្តេចកេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ
បានឡើយ លុះត្រាតែអ្នកយល់អំពីរយៈពេលនៃការពន្យារ
ដល់នៅទីនោះពួកគេត្រូវបានបង្កើតឲ្យរង់ចាំអំណាចនោះ។
នេះជាផ្នែកមួយនៃបុរេគតិរឿង។
ដើម្បីឲ្យពន្យល់ដល់ការតាំងនៅខាងក្រោយអ្នកបន្តបញ្ចេញពន្យល់
អ្នកត្រូវយល់អំពីបុរេគតិសាស្ត្រទាំងមូល។

បច្ចុប្បន្ន អ្នកអាចនាំមិនទាន់យឺតឡើយ រឿងនេះកំពុងនាំទៅកាន់ទីណានៅឡើយ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃស្អែក វានឹងក្លាយជាច្បាស់លាស់។

ព្រះទ័នាយបី និងពលពន្យារ

ព្យាករណ៍បីបាននាំពួកមីឡីតទៅកាន់ការយល់ខុសមួយ ដល់បណ្តាលឲ្យមានពលពន្យារ និងការខកចិត្តលើកម្ពុជា។ ព្យាករណ៍ទាំងបីនេះ គឺជាព្យាករណ៍ដដែលៗទាំងបី ដដែលៗ មីឡីត បាននិយាយថា គាត់បានទទួលចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់៖ ១៣៣៥, ២៥២០, និង ២៣០០ ថ្ងៃ។

បើអ្នកយល់ថា

រយៈពេលនៃការពន្យារគឺជាផ្នែកដាក់លាក់មួយនៃសម្រុកនៃពាក់កណ្តាលអធិបត្តិ
នោះអ្នកគួរសួរថា អ្វីបានបង្កកើតរយៈពេលនៃការពន្យារនោះ?
វាគឺជាពាក្យទ័នាយអំពីពេលវេលាទាំងបីនេះគឺ៖ 1335, 2520, និង 2300។

បើអ្នកបដិសេធព្រះបន្ទូលទ័នាយអំពី 2520 និង 1335

នោះអ្នកកំពុងបដិសេធការស្រុកឡើងនៃកណ្តាលអធិបត្តិ
ហើយផ្តល់ចំណុចពីផ្សេងទៅកាន់លោកិយអាក្រក់នៅខាងក្រោម។

នោះហើយជាទិសដល់ដល់យើងកំពុងឆ្លុះព្រះទៅជាមួយអ្វីទាំងអស់នេះ។

ពួកគេនៅរង់ចាំ ដោយព្រះពួកគេរង់ចាំអំណាចពីស្ថានលើ

ហើយនៅក្នុងបុរាណសាស្ត្រមីឡីត អំណាចនោះគឺជា សម្រុកពាក់កណ្តាលអធិបត្តិ។

ប៉ុន្តែ ចូរអ្នករាល់គ្នាស្មានកាន់នៅក្នុងទីក្រុងយេរូសាឡឹម
ទាល់តែអ្នករាល់គ្នាបានទទួលការបំពាក់ដោយព្រះចេស៊ីដាពីស្ថានខ្ពស់។
ហើយទ្រង់បាននាំពួកគេចេញទៅដល់បេឡេនី
ហើយទ្រង់បានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ឡើង ហើយប្រទានពរដល់ពួកគេ។
ហើយកាលទ្រង់កំពុងប្រទានពរដល់ពួកគេ នោះទ្រង់បានញែកចេញពីពួកគេ
ហើយគួរបានលើកឡើងទៅស្ថានសួគ៌។ ហើយពួកគេបានថ្វាយបង្គំទ្រង់
ហើយគួរឡើងទៅក្នុងយេរូសាឡឹមដោយសេចក្តីអំណរយ៉ាងខ្ពស់។ លូកា 24:44-52។

បេឡេនីជាយក្សមួយនៃក្រុងយេរូសាឡឹម

ដល់ស្ថិតនៅចម្ងាយប្រហែលមួយម៉ាយកន្លះពីខាងក្រៅក្រុង។

នៅសម័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ ចម្ងាយនេះគួរបានចាត់ទុកថាឆ្ងាយគួរសម
ពីព្រោះមនុស្សនៅមកគ្រប់ទីកន្លែងដោយដើរ។

បេឡេនី មានន័យថា «ផ្ទះរបស់អ្នកកុរីកុរ»។

កន្លែងដដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់សព្វព្រះទ័យស្មានកាន់នោះជាងគេ គឺភូមិបេឡេនី
ជាទីកន្លែងដដែលឡាសារ ម៉ារី និងម៉ាថា រស់នៅ។

គួរឱ្យកត់សម្គាល់ថា បុរាណវិទូនៃការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ គឺជាបុរាណវិទូនៃអ្នកស៊ី
វ៉ាយ គួរបានប្រើ ដើម្បីពិពណ៌នាអំពី សម្រុកពាក់កណ្តាលអធិបត្តិ។

មុនពេលព្រះយេស៊ូវយាងចូលក្នុងយេរូសាឡឹមក្នុងការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ

ទ្រង់បានគង់ស្ថាននៅបេឡេនី ជាផ្ទះនៃអ្នកកុរីកុរ។ មានពេលវេលានៃការគង់រង់ចាំមួយ
ដល់កើតមានមុនការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ ដូចជាមានពេលវេលានៃការគង់រង់ចាំមួយដ

លែកចិត្តមានមុនសម្បត្តិកែតម្រូវពាក់កណ្តាលអធុរក្ស។ ទាំងនេះជាបុរេត្ថិសាស្ត្រសុរាបគុនា
ប៉ុន្តែយើងនឹងតែងតែពិចារណា លូកា 24:44-52 និងការរង់ចាំ
ព្រមទាំងការគង់រង់ចាំនៅក្នុងយូសាឡីម។

នៅក្នុង *Early Writings* ទំព័រ ២៤៧ ខណៈពេលនិយាយអំពីបុរេត្ថិសាស្ត្រចែលនាមីលូលីត
អ្នកស្រី White បានមានប្រសាសន៍ថា៖

ពួកអ្នកដដែលខកចិត្តបានឃើញតាមរយៈព្រះគម្ពីរថា
ពួកគេកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពេលពន្យារនោះ ហើយថា
ពួកគេត្រូវតែរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់ចំពោះការសម្រេចពេញលេញនៃមិត្តភាព
ភស្តុតាងដដែលដែលបាននាំឱ្យពួកគេទទួលបានរង់ចាំព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេនៅឆ្នាំ
1843 ក៏បាននាំឱ្យពួកគេរំពឹងទុកទៀតនៅឆ្នាំ 1844 ផងដែរ។

នៅពេលសម្បត្តិកែតម្រូវពាក់កណ្តាលអធុរក្ស មីឡិវ៉ាយក៏បានទទួលការបើកឱ្យយល់ដឹងអំពីព្រះគម្ពីរ។

«អ្នកដដែលខកបំណង» ពីការខកបំណងលើកដំបូង បានឃើញតាមរយៈបទគម្ពីរថា
ពួកគេកំពុងស្ថិតនៅក្នុងពេលពន្យារនោះ
ហើយភស្តុតាងដដែលដែលបាននាំពួកគេឱ្យទាយទុកជាមុនថា ឆ្នាំ 1843
ជាពេលដែលព្រះអម្ចាស់យាងត្រឡប់មកវិញ ឥឡូវនេះបានបញ្ជាក់ថា គឺឆ្នាំ 1844។

តើព្រះអម្ចាស់បានផ្តើមសម្រាប់ពួកគេ? ទ្រង់បានបើកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ។
នេះជាបុរេត្ថិសាស្ត្រសុរាបគុនានឹងពួកសិស្ស។

ពេលពន្យាររបស់យ៉ាកុប និងសចេក្សីសញ្ញា

ក្នុងដំណើររឿងរបស់យ៉ាកុប មានគ្រាន់តែការពន្យារមួយ។ គ្រាន់តែការពន្យារនេះ
បំភ្លឺសចេក្សីពីតុលាការវិជ្ជាជីវៈ
ទោះបីយើងនឹងប៉ះពាល់ខ្មែរៗប៉ុណ្ណោះក៏ដោយ។

លោកុបបុត្តិ ២៨ ចាប់ផ្តើមពីខទី ១០ បង្ហាញថា
បុរេត្ថិសាស្ត្ររបស់យ៉ាកុបជានិមិត្តរូបជាមុនអំពីចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។
គូសបុរេសរស្តង់យ៉ាកុបតំណាងឱ្យ ១៤៤,០០០ នាក់នៅចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។

យ៉ាកុបមានបុត្រពីរនាក់ គឺភរិយាពីរនាក់ រ៉ាខល និងលអា
ហើយនិងអនុភរិយាពីរនាក់។ លោកគួរប្រមូលការដើម្បីប្រើប្រាស់ភរិយាទាំងនោះ៖ 2520
ថ្មស្រែម្យ៉ាងលអា និង 2520 ថ្មស្រែម្យ៉ាងរ៉ាខល។ ក្នុងរឿងរបស់យ៉ាកុប យើងឃើញទាំង
2520 ទាំងពីរ ដដែលតំណាងឱ្យនគរខាងជើង និងនគរខាងត្បូង។

យ៉ាកុបជានិមិត្តរូបសញ្ញាបុរេត្ថិសាស្ត្រមីឡិវ៉ាយ និងនៃ ១៤៤,០០០ នាក់។
រឿងរ៉ាវរបស់គាត់គួរផ្តល់ពន្យល់ដល់យើងនូវចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។

រួចយ៉ាកុបបានចេញពីប្រទេសហេ ហើយផ្តើមដំណើរទៅកាន់ហាន។
គាត់បានមកដល់កន្លែងមួយ ហើយសួរនាក់នៅទីនោះពេញមួយប៉ុន្មាន
ពីព្រោះថ្មស្រែលើចហើយ។
គាត់បានយកថ្មស្រែខ្លះនោះទៅកន្លែងនោះផ្តើមជាមុនដោយសម្រាប់ខ្លួន
ហើយដកខ្លះទៅទីនោះដើម្បីគង់។ គាត់បានស្តាប់ ហើយមើល!
មានផលដ៏មួយគួរឱ្យមានកាំងឡើងនូវលើផែនដី

ហើយកំពូលរបស់វាឈានដល់សុចានស្អាត។ ហើយមើល!
ពួកទេវតានៃព្រះកំពុងឡើងនិងចុះតាមជណ្តើរនោះ។ ហើយមើល!
ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឈរនៅខាងលើវា ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ យើងជាព្រះយេស៊ូវ
ជាព្រះនៃអ័ប្បហារ ជាបិតារបស់អ្នក និងជាព្រះនៃអីសាក។
ដឹងលែអ្នកកំពុងដកេលនឹងនេះ យើងនឹងប្រទានឲ្យដល់អ្នក
និងពូជពង្សរបស់អ្នក។ ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងមានច្បាប់នៃដូចជូលីដី
ហើយអ្នកនឹងរីកសាយភាយទៅទិសខាងលិច ទិសខាងកើត ទិសខាងជើង
និងទិសខាងត្បូង។ ហើយនៅក្នុងអ្នក និងនៅក្នុងពូជពង្សរបស់អ្នក
គ្រប់ទាំងគ្រួសារនៃដីនឹងទទួលព្រះពរ។ ហើយមើល! យើងនៅជាមួយអ្នក
ហើយនឹងការពារអ្នកនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកទៅ
ហើយនឹងនាំអ្នកក្រឡប់មកក្នុងដីនេះវិញ។
ដុបិតយើងនឹងមិនបោះបង់អ្នកចោលទេ
ដរាបទាល់តែយើងបានសម្រេចអ្វីដែលយើងបានមានព្រះបន្ទូលអំពីអ្នកហើយ។
លោកុបុបតុតិ 28:10-15។

ព្រះអម្ចាស់កំពុងចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយយ៉ាកុប។
នៅពេលព្រះអម្ចាស់ចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយម៉ូសេ និងអ៊ីស្រាអែល
មានរយៈពេលនៃការពន្យារ; នៅពេលទ្រង់ចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយយ៉ាកុប
មានរយៈពេលនៃការពន្យារ;
នៅពេលទ្រង់ចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប
ក្នុងបុរេគុតិសាស្ត្រមីឡីវាយ មានរយៈពេលនៃការពន្យារ;
ហើយនៅពេលទ្រង់ចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាននៅថ្ងៃបុណ្យទី៥០
មានរយៈពេលនៃការពន្យារ។

ក្នុងរឿងនេះ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការរំពឹងទុកនោះ
ព្រះអម្ចាស់បើកការយល់ដឹងរបស់វាស្តុរបស់ទ្រង់ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
ដែលត្រូវបានគំរោងដោយជណ្តើរដែលមានទេវតាឡើង
និងចុះ—ជានិមិត្តសញ្ញានៃការទាក់ទងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្ស។

យ៉ាកុបភ្ញាក់ពីដំណេករបស់គាត់ ហើយគាត់បាននិយាយថា
ម៉ែនជាព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងនេះពិតប្រាកដ ហើយខ្ញុំមិនបានដឹងឡើយ។
ហើយគាត់មានសចេកុតិភ័យខ្លាច ហើយនិយាយថា
ក្នុងនេះគួរឲ្យសង្ស័យស្តាប់ស្តង់យ៉ាងណា! នេះមិនមែនជាអ្វីផ្សេងទៀតទេ
គឺជាព្រះដំណាក់នៃព្រះ ហើយនេះជាទ្រព្យនៃសុចានស្អាត។ លោកុបុបតុតិ 28:16-17។

នៅពេលសម្រេចកេរ្តិ៍ឈ្មោះអធ្យាស្រ័យ ព្រះយេស៊ូវនៃក្រុមមីឡីវាយកំពុងភ្ញាក់ឡើង
ហើយកុលាយជាព្រះដំណាក់របស់ព្រះ។ ទ្រង់កំពុងចូលក្នុងសចេកុដីសញ្ញាជាមួយពួកគេ
ដោយផ្ទាល់ឲ្យពួកគេកុលាយជាអ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប។

យ៉ាកុបក៏ក្រវោកឡើងពីព្រឹកម៉ោង
ហើយយកថ្មដដែលគាត់បានដាក់ជុំវិញខ្លួនរបស់គាត់នោះ មកតាំងឡើងជាសសរ
ហើយចាក់ប្រដេលលើកំពូលវា។ គាត់ក៏ដាក់ឈ្មោះក្នុងនោះថា បេតអែល
ប៉ុន្តែដើម្បីមក ឈ្មោះក្នុងនោះគឺ លូស។ លោកុបុបតុតិ 28:18-19។

«ឡូស» ត្រូវបានផ្តល់បុគ្គល។ នៅឆ្នាំ 1798 ពួកមីលូលីវ៉ៃមិនមែនជាវាស្តុរបស់ព្រះទេ។
បុរេគុតិសាស្ត្ររបស់ពួកមីលូលីវ៉ៃ

គឺជាបុរេវត្ថុសាស្ត្រនៃប្រែប្រួលនៃទ្រង់ចូលក្នុងសេចក្តីសង្ស័យជាមួយពួកគេ
ហើយផ្តើមឱ្យពួកគេរក្សាជាសក្ខីរបស់ទ្រង់ ដោយផ្តល់សុភមង្គលក្នុងចេញពី «ឡូស»
ទៅជា «បេតអ៊ែល»។

ហើយយ៉ាកុបបានបន្តស្រង់ពាក្យសច្ចាប្បថ្នាម្តង៖
«បុរសនិមិត្តរូបទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងខ្ញុំ
ហើយនឹងការពារខ្ញុំនៅក្នុងផ្ទះនេះដល់ខ្ញុំកំពុងទៅ
ហើយនឹងប្រទានអាហារសម្រាប់បរិភោគ និងសម្បូនក្របីពាក់សម្រាប់ស្រៀកពាក់
ដើម្បីឱ្យខ្ញុំមានវិស័យក្នុងប្រទេសនេះឱ្យបានល្អដោយសុខសាន្ត
នោះព្រះយេស៊ូវនឹងជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។ ហើយថ្មីៗនេះ ដល់ខ្ញុំបានតាំងទុកជាសសរ
នឹងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ។ ហើយក្នុងគ្រប់ទាំងអស់នៃទ្រង់នឹងប្រទានដល់ខ្ញុំ
ខ្ញុំនឹងថ្វាយមួយភាគក្នុងដប់ជូនទ្រង់ជាពិតប្រាកដ»។ លោកុបុត្រ 28:20-22។

ពាក្យបណ្តឹងរបស់យ៉ាកុបគឺជាការចូលក្នុងសេចក្តីសង្ស័យ។
គាត់សូមព្រះឱ្យរក្សាគាត់នៅក្នុងផ្ទះនោះ គឺផ្ទះបុរាណ
ហើយប្រទាននំប្លង់សម្រាប់គាត់បរិភោគ។ ពួកមីឡាយក៏រក្សាបរិភោគនំប្លង់របស់ខ្លួន
ហើយមិនគួរឱ្យប្រទានកាន់កាប់លុះដល់ទៅរបស់ពួកស្តេចវិញឡើយ។

ហើយដល់បន្តបរិភោគនំប្លង់ដល់ព្រះទ្រង់ប្រទានដល់យើង
នោះទ្រង់នឹងគង់រក្សាសេចក្តីសង្ស័យរបស់ទ្រង់ជាមួយយើង។ នំប្លង់
និងសម្បូនក្របីពាក់នៅក្នុងពាក្យបន្តស្រង់របស់យ៉ាកុប
ជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីពិតទាំងឡាយនៃលើ 1843 Chart ដល់ Ellen White ហៅថា the
Rock of Ages—the Old Paths និងនំប្លង់។

ផលដ៏ល្អនៃយ៉ាកុបបានឃើញក្នុងនិមិត្តរូបនៃពេលវេលា
ដល់គំនិតរបស់វាសម្រាកនៅលើផែនដី
ហើយជាន់កំពូលបំផុតឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ដ៏ខ្ពស់បំផុត
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្តល់នូវខាងលើផលដ៏ល្អនោះ
ហើយសិរីល្អរបស់ទ្រង់ភ្លឺចាំងលើគ្រប់ជាន់
ទេវតាទាំងឡាយឡើងចុះលើផលដ៏ល្អនៃពេលវេលាដ៏ថ្លៃថ្លា
គឺជានិមិត្តរូបនៃការទំនាក់ទំនងជានិច្ចដល់គ្រូបង្ហាត់រក្សាទុករវាងលោកិយនេះ
និងទីកន្លែងស្ថានសួគ៌។
ព្រះជាម្ចាស់សម្រេចព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់តាមរយៈការបម្រើរបស់ទេវតាស្ថានសួគ៌
ក្នុងការទាក់ទងជាប់ជានិច្ចជាមួយមនុស្សជាតិ។
ផលដ៏ល្អនេះបង្ហាញអំពីមធ្យមនៃការទំនាក់ទំនងដោយផ្ទាល់
និងសំខាន់មួយជាមួយអ្នកស្នាក់នៅលើផែនដីនេះ។
ផលដ៏ល្អនោះកំណត់ឱ្យព្រះបុរោសលនោះរបស់លោកិយ ដល់ភូមិដ៏ល្អនៃដី
និងស្ថានសួគ៌ចូលគ្នា។ មនុស្សគ្រប់រូបដែលបានឃើញភស្តុតាង
និងពន្លឺនៃសេចក្តីពិត ហើយទទួលយកសេចក្តីពិត
ដោយប្រកាសជំនឿរបស់ខ្លួនលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
គឺជាអ្នកផ្តល់ព្រះផ្កាសាសនាមុនក្នុងន័យខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៃពាក្យនោះ។
គាត់ជាអ្នកទទួលកំណប់នូវព្រះស្ថានសួគ៌
ហើយវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ក្នុងការចែកចាយវា
ក្នុងការផ្តល់ព្រះផ្កាសាសនាដល់គាត់បានទទួល។ "មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការអប់រំគ្រីស្ទបរិស័ទ,"
270។

នៅពេលដែលទ្រង់បើកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេនៅក្នុងអំឡុងពេលដ៏ចាំ
នោះទ្រង់ផ្ទុះឡើងដោយចិត្តទៅកាន់ឡើងចុះតាមជណ្តើរ។

បុរសនិប្បិដ្ឋនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច នោះអ្នកមានកាតព្វកិច្ចចងកែវិស័យ
បុរសនិប្បិដ្ឋនក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចរបស់អ្នក
នោះអ្នកកុំឈាមជាជណ្តើរ—ជាផ្ទុយនៃការទំនាក់ទំនង។
យើងគួររៀនពីឧទាហរណ៍នោះ។

«ជណ្តើរនោះតំណាងឲ្យព្រះគ្រីស្ទ; ព្រះអង្គជាច្បាប់នៃការទាក់ទងរវាងស្ថានសួគ៌
និងផែនដី ហើយពួកទេវតាចុះឡើងទៅមកក្នុងការប្រកួតប្រជែងជាបន្តបន្ទាប់
ជាមួយពូជមនុស្សដែលមានលក្ខណៈក្នុងអំពើហាមឃាត់។
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ណាមួយដែល សូមគ្រូនានានឹងរូបសញ្ញានៃជណ្តើរ
នោះពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា “បុរសនិប្បិដ្ឋន បុរសនិប្បិដ្ឋន
ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ចាប់ពីនេះទៅ អ្នករាល់គ្នានឹងយើងស្ថានសួគ៌បើកចំហ
ហើយទេវតារបស់ព្រះឡើងចុះលើព្រះរាជបុត្រមនុស្ស។” នៅទីនេះ ព្រះបុរោសលនោះហា
នកំណត់អត្ថបទនៃព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទុះឡើងថាជាជណ្តើរអាចកំហែង
ដែលផ្ទុះឡើងពីការទាក់ទងរវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីអាចប្រព្រឹត្តទៅបាន»។ Review and
Herald, November 11, 1890.

យ៉ាកុបមានពេលវេលានៃការរង់ចាំមួយ; គាត់រង់ចាំ ហើយស្ថិតនៅជណ្តើរ ដដែលនិមិត្ត
រូបនៃព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បើកការយល់ដឹងអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដល់សក្ខីរបស់ទ្រង់
ក្នុងអំឡុងពេលនៃការរង់ចាំនោះ។ ក្នុងបុរសគ្រីស្ទនេះ
ព្រះអម្ចាស់កំពុងចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយសក្ខីរបស់ទ្រង់
ដោយនាំពួកគេចេញពីលូស ហើយផ្ទុះឡើងពីពួកគេក្រោយជាប្រភេទ—ព្រះដំណាក់នៃព្រះ។

ផ្ទុយនៃការទាក់ទងដែលគួររៀនតំណាងដោយទេវតាឡើង និងចុះលើជណ្តើរ
ដដែលនោះគ្រីស្ទ ក៏គួររៀនតំណាងនៅក្នុងសង្គ្រោះសាក្សីផងដែរ។ បងស៊ី វ៉ាយត៍
បានអធិប្បាយអំពីរឿងនេះនៅក្នុង Review and Herald ថ្ងៃទី 20 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1897
បើទោះបីជាអ្នកស៊ីប្រើនិមិត្តសញ្ញាខុសមួយក៏ដោយ។

«ពួកអ្នកដែលមានទទួលបានការចាក់ប្រដាប់
ដែលឈរនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់នៃផែនដីទាំងមូល
មានឋានៈដដែលគ្នាប្រទានដល់សាតាំង ក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀនដល់គ្រូបង្រៀន។
ដោយពួកសក្ខីបរិសុទ្ធដែលពុំទទួលបានជ័យជំនាញបណ្តឹងក្របស់ទ្រង់»។

តើ «សក្ខីបរិសុទ្ធ» ជាអ្វី? គឺជាទេវតា។
«ដោយសារសក្ខីបរិសុទ្ធដែលនៅជុំវិញបណ្តឹងក្របស់ទ្រង់ ព្រះអម្ចាស់រក្សាការទំនាក់ទំនង
ជាបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងមនុស្សដែលរស់នៅលើផែនដី»។ នោះហើយជាជណ្តើរ។
ប៉ុន្តែនៅទីនេះ បងស៊ី White មិនប្រើជណ្តើរជានិមិត្តសញ្ញាទេ។

«បុរោស» តំណាងឲ្យព្រះគុណ
ដែលព្រះទ្រង់ប្រទានដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ចុងក្រោយរបស់អ្នកជឿ ឲ្យមានពន្លឺជានិច្ច
ដើម្បីកុំឲ្យយករលឹម ហើយរលត់ទៅ។ បុរសនិប្បិដ្ឋននៃដោយសារបុរោសបរិសុទ្ធនេះ
ដែលគួររៀនចាក់ចុះពីស្ថានសួគ៌ តាមរយៈសារនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះទេវ
នោះអំណាចនៃអំពើអាក្រក់នឹងមានការគ្រប់គ្រងទាំងស្រុងលើមនុស្ស។

ព្រះគ្រូរូបមានមាត់ងាយ

នោះពេលដែលយើងមិនទទួលយកសារទាំងឡាយដែលទ្រង់ផ្សព្វផ្សាយយើង។ ដូច្នេះ
យើងកំពុងបដិសេធបុរេមាសដែលទ្រង់ចង់ចាក់បញ្ចូលក្នុងព្រលឹងយើង
ដើម្បីឲ្យមានបញ្ចូលនូវបន្ទុកទៅកាន់អ្នកក្នុងស្ថានភាពក្នុងសេចក្តីងងឹត។
នោះពេលសំឡេងហៅមកថា «មើល! កូនកំលោះមកហើយ; ចូរចេញទៅទទួលទ្រង់ចុះ»
អស់អ្នកក្នុងលំនឹងមានទទួលបុរេមាសបរិសុទ្ធ
ដែលមិនបានចែករំលែកគ្នាជាព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន នឹងឃើញថា
ដូចជាព្រហ្មចារីល្អដ៏ទាំងនោះ
ពួកគេមិនទាន់ត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីបង្ហាញអម្បាញរបស់ខ្លួនឡើយ។
នៅក្នុងខ្លួនពួកគេទាំងឡាយ គ្មានអំណាចដើម្បីទទួលបានបុរេមាសនោះទេ
ហើយជីវិតរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបំផ្លាញខូចខាតទៅ។ ប៉ុន្តែ
បុរសនិបប្រើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រូរូបសូមអង្វរ បុរសនិបប្រើយើងទទួលអង្វរ
ដូចដែលម៉ូសេបានជឿថា «សូមបង្ហាញសិរីល្អរបស់ទ្រង់ដល់ខ្លួនបង្កំផង»
នោះសេចក្តីសុំឡាញរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានចាក់បំពេញក្នុងចិត្តរបស់យើង។
តាមរយៈបំពង់មាសទាំងនោះ បុរេមាសនឹងត្រូវបានបញ្ចូលមកដល់យើង។
«មិនមែនដោយកម្មលាង ឬដោយឫទ្ធានុភាពទេ គឺដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់អញវិញ
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា»។
ដោយការទទួលកាស៊ីណូលីចង្វែងនៃព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត
កូនចៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងដូចជាពន្លឺនៅក្នុងលោកិយ។ Review and Herald, July 20,
1897.

នៅក្នុងរឿងរបស់យ៉ាកុប យើងឃើញរឿងនៃបុរសគុតិសាស្ត្រមីឡីវាយ។
មានពេលយើងយ៉ាងមួយ ហើយគាត់បានឃើញផលដ៏
ដែលតំណាងឲ្យការទាក់ទងរវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។

សាក្សីមានបុរសយើងអំពីបំពង់មាសពីរ។ ផលដ៏មួយមានរហស្សនាមខាន់ពីរ
ប៉ុន្តែសាក្សីហៅវាថាបំពង់មាសពីរ។

យើងត្រូវទទួលសារដែលចុះមកពីផលដ៏នៃស្ថានសួគ៌
ហើយផ្តល់ឲ្យសាសនាទៅកាន់អ្នកក្នុងទី។ បុរសនិបប្រើយើងផ្តល់ដូច្នេះនោះ
យើងនឹងក្លាយជាផ្នែកមួយនៃផលដ៏
ជាផ្នែកមួយនៃផលដ៏ការនៃការបុរសរីយ៍ទាក់ទង។

លោកស៊ីរីវាយត៍
បានគូសបញ្ជាក់សេចក្តីនេះទៅនឹងពាក្យបុរេបុរេដូចអំពីស្តុតិវិក្រមុំព្រហ្មចារីដប់នាក់។

នៅក្នុងបុរសគុតិសាស្ត្រមីឡីវាយត៍
ពួកគេកំពុងបំពេញអត្ថបទនៃពាក្យបុរេបុរេដូចអំពីក្រមុំដប់នាក់។
កំឡុងពេលពន្យាររបស់យ៉ាកុប គឺជាកំឡុងពេលពន្យារនៅក្នុង ម៉ាថាយ 25 និង ហេហេគុក
2: «ទោះបីជានិមិត្តរូបនោះពន្យារក៏ដោយ ចូររង់ចាំវាចុះ»។

រឿងរ៉ាវរបស់យ៉ាកុប និងសាក្សី គឺជាគុណពន្យារពេលដូចគ្នា។

ពេលរលោភការងារដ៏សម្បជញ្ញវា ក្នុងចំណោមអ្វីៗដែលទៀត ព្រះអម្បាញហៅបង្ហាញនឹងបង្ក
កើតការយល់ដឹងរបស់អ្នកដើរតាមទ្រង់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
បុរសនិបប្រើអ្នកមិនទទួលបានបុរេមាសបរិសុទ្ធនោះទេ អ្នកគឺជាព្រហ្មចារីល្អដ៏។

នៅពេលអ្នកឈានដល់បុរេភូតិសាស្ត្រនេះ នៅពេលទ្វារបិទ
ហើយអ្នកជាពុទ្ធបរិវារល្អដង នោះអ្នកស្រី White មានបុរសសន្លឹកថា
«ពាក្យដ៏សំខាន់នៅបំផុតដែលមនុស្សស្នេហាបំបាត់បានគឺ "ឧត្តមិនសុគាល់អ្នកទេ"»

អ្នកមិនអាចបំបែកគ្នាបានយូរពេញពីសម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាគរបានឡើយ។
គ្រាន់តែយូរណាស់ឲ្យមានការបង្កពុទ្ធវិញញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅ ដល់បើកចំហការយល់ដឹងរបស់
បុរាណសាស្ត្ររបស់ព្រះចំពោះព្រះបន្ទូលនៅពេលសម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាគរ
ហើយបុរាណសាស្ត្រដដែលត្រូវបានបំបែកពីពុទ្ធវិញញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅ។

ពេលនៃការរង់ចាំ និងអពុតហេតុនៃការគ្រងមកុដរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

មានពេលវេលានៃការពន្យារនៅពេលព្រះគ្រីស្ទមានបំពេញកិច្ចការដ៏បុរស្ទើរបំផុតរបស់ព្រះ
អង្គ គឺការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ។

ព្រះយេស៊ូវបានទទួលសារថា «ឡាសារកំពុងឈឺ។ សូមអញដើរមកចំណែក»។
ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវមិនបានយាងទៅក្នុងរយៈពេល។

អ្នកស្រី White មានបុរសសន្លឹកថា ពួកសិស្សសាន់ដេព័ទ្ធជាមួយការនេះ។ ពួកគេឆ្កែដល់ថា
ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មិនទៅជួយមិត្តរបស់ទ្រង់
ឬបង្កាញអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងនាមជាព្រះមេស៊ី។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់បានពន្យារពេល។

ក្នុងការពន្យារមកក្រឡាសារ ព្រះគ្រីស្ទមានគោលបំណងនៃព្រះគុណសច្ចៈដ៏មេត្តាចំ
ពោះអ្នកទាំងឡាយដែលមិនបានទទួលទ្រង់។ ទ្រង់និយាយថា ដើម្បីបើក
ដោយការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ពីស្នេហា
ទ្រង់អាចប្រទានភស្តុតាងមួយទៀតដល់បុរាណសាស្ត្រដ៏រស់ មិនដើររបស់ទ្រង់ ថា
ពិតប្រាកដណាស់ ទ្រង់គឺជា «ការរស់ឡើងវិញ និងជីវិត»។
ទ្រង់មិនសូវព្រះទ័យនឹងលះបង់សច្ចៈដ៏សង្ឃឹមទាំងអស់ចំពោះបុរាណសាស្ត្រទាំងនោះ
គឺជាច្រើនមក្រីក្រ ដល់រងរងនៃដង្ហើមអីស្រាអែល។ ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់កំពុងបែកបាក់
ដោយសារការមិនប្រព្រឹត្តិរបស់ពួកគេ។ ក្នុងព្រះមេត្តារបស់ទ្រង់
ទ្រង់មានព្រះបំណងប្រទានភស្តុតាងមួយទៀតដល់ពួកគេថា
ទ្រង់គឺជាអ្នកស្នេហាឡើងវិញ ព្រះអង្គតម្លៃយកដល់អាចនាំមកនូវជីវិត
និងអមតភាពឲ្យលទ្ធផលចេញក្នុងពន្លឺ។ នេះគឺជាភស្តុតាងមួយ
ដែលពួកសង្ឃឹមអាចបកស្រាយខុសបានឡើយ។
នេះហើយជាមូលហេតុនៃការពន្យាររបស់ទ្រង់ក្នុងការទៅកាន់ភូមិបេឡេនី។
សច្ចៈដ៏ប្រាកដនានាគ្រប់ជំនាន់, 529.

ទ្រង់បានពន្យារពេល ដើម្បីប្រទានភស្តុតាងមួយបន្ថែមទៀតដល់ពួកគេថា
ទ្រង់មានអំណាចនាំអ្នកស្នេហាឲ្យមានជីវិតឡើងវិញ។

អពុតហេតុដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមនេះ គឺការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ
បានបោះត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់លើកិច្ចការរបស់ទ្រង់
និងលើការអះអាងថាទ្រង់មានសភាពជាព្រះ។

នៅពេលសម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាគរ
ព្រះអម្ចាស់កំពុងលើកឡើងពុទ្ធវិញញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅ
នេះជារូបឧទាហរណ៍នៃដំណើរនៃការបោះត្រា។ ពួកមីលូណីយ៉ាត់កំពុងត្រូវបានបោះត្រា

ដោយផុតលំនួរបឋមបរិច្ឆេទអំពីការបោះត្រានៃ ១៤៤,០០០។

មរណៈពិធីសារ គឺថា ព្រះគ្រីស្ទអាចយកអ្នកមុនាក់ដែលបានស្លាប់ក្នុងអំពើល្មើស និងអំពើហិង្សា ហើយនាំគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។

នៅក្នុងរតនៈអំពីពិធីសារ ព្រះគ្រីស្ទកំណត់ន័យសច្ចៈស្តីពីការដកក្រោយ។

ពួកគេទាំងអស់កំពុងដកក្រោយ។ ទ្រង់កំពុងពន្យារពេល។
ទ្រង់នឹងប្រោសពិធីសារឲ្យរស់ឡើងវិញ ដោយនាំពួកគេឲ្យមានជីវិត
និងដាក់គ្រូបង្រៀនឲ្យរស់ឡើងវិញ។ នេះគឺជាអពុក្ខតហេតុដ៏កំពូលរបស់ទ្រង់។

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យើង នៅពេលដែលទ្រង់បោះត្រាលើមនុស្ស 144,000 នាក់
ទ្រង់លើកពួកគេឡើងជាទង់សញ្ញា។

សាការីមានបុរសសន្តិ
ទង់សញ្ញានោះប្រៀបដូចជាតុប្បូងមានតម្លៃនៃនៅក្នុងមកុដមួយ។
នេះជាកិច្ចការដ៏បុរស្ទីបំផុតនៃការគ្រងមកុដរបស់ទ្រង់។

ជាមួយនឹងការបង្កើនច្បាស់
និងការបើកបង្ហាញនៃសេចក្តីពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីលលើក
គ្រាពន្យារនោះសម្រាប់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់បើកបង្ហាញសេចក្តីពិត។ ដណ្តើម
ដែលមានទំនាក់ទំនង និងចុះ គឺជាទីកន្លងដែលដំណើរការបោះត្រាបានកើតឡើង។

ការចូលយ៉ាងដោយជ័យជម្នះ និងការអំពាវនាវនៅពាក់កណ្តាលអធ្យាស្រ័យ

ឥឡូវនេះ យើងពិនិត្យមើលអំពីការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ។ សូមកត់សម្គាល់ថា ស៊ីស្ទែម
វាយ បានប្រៀបធៀបការយាងចូលដោយជ័យជម្នះទៅនឹងអ្វី នៅក្នុង Spirit of
Prophecy, volume 4, page 250។

«សម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ»
មិនមានការប្រកាសដោយអាស្រ័យលើអំណះអំណាងជាចម្បងទេ
ទោះបីជាគុត្តាងព័ត៌មានមានភាពច្បាស់លាស់ និងបិទបញ្ចប់ក្តី។
មានអំណាចជំរុញមួយភ្ជាប់មកជាមួយ ដល់កម្មវិធីព្រលឹង។ គ្មានការសង្ស័យ
គ្មានការស្លាប់ឈឺឡើយ។
នៅក្នុងឱកាសនៃការយាងចូលក្នុងយូសាឡីមដោយជ័យជម្នះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ប្រជាជនដែលបានប្រមូលផ្តុំមកពីគ្រប់ទិសទីនៃស្រុកដើមប៊ីរុស្សាបុរាណនោះ
បាននាំគ្នាទៅកាន់ភ្នំអូលីវ
ហើយកាលណាពួកគេបានចូលរួមជាមួយបង្កើនមនុស្សដែលកំពុងអមដំណើរព្រះយេស៊ូវ
ពួកគេបានទទួលការបំផុសគំនិតនៃម៉ោងនោះ ហើយបានជួយបន្តថែមសម្បត្តិថា
«សូមប្រទានពរដល់ព្រះអង្គគង់លើយ៉ាងមកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់!» [Matthew
21:9.] ដូចគ្នានេះដែរ
ពួកមិនជឿដែលបាននាំគ្នាមកកិច្ចប្រជុំអាដរនេទីស្ត—ខ្លះដោយសេចក្តីចង់ដឹង
ខ្លះទៀតគ្រាន់តែមកដើម្បីបិទអក—ក៏មានអារម្មណ៍ដល់អំណាចបញ្ចុះបញ្ចូល
លើភ្នំដាច់មកជាមួយសារនេះថា «ម៉ីលី កូនកំលោះកំពុងយាងមកហើយ!»

ការយាងចូលយ៉ាងមានជ័យជម្នះ តំណាងឲ្យសម្បត្តិកណ្តាលអធ្យាស្រ័យ

សូមឲ្យយើងអានអ្វីដែលអ្នកស៊ី White
បានមានបុរសសន្តិភាពយោងដោយជ័យជម្នះ នៅក្នុង The Youth Instructor,
ថ្ងៃទី 21 ឧសភា ឆ្នាំ 1901។

ពលរដ្ឋនៃការយោងដោយបុរសស្និទ្ធម្យមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
គឺជាដូនតែម្នាក់គត់បំផុតនៃឆ្នាំ។
គ្រប់អ្វីដែលបានគ្របដណ្តប់ដោយពណ៌បៃតងដូចកម្ពុជពុំ
ហើយពុំត្រូវទាំងឡាយមានស្ថានភាពដោយស្ថិតិយើងមុនៗពណ៌។
ពីតំបន់ឡើយបុរសស្និទ្ធម្យ មានមនុស្សជាច្រើនបានមកចូលរួមពិធីបុណ្យ
ដោយមានបំណងប្រារព្ធយ៉ាងមុតមាចង់ឃើញព្រះយេស៊ូវ។

ហេតុអ្វី? ពីព្រោះ ពួកគេបានឮអំពីឡាសារ។

អព្វក្សហេតុអ្វីអធិបតេយ្យបំផុតនៃព្រះអង្គសង្គមគ្រោះ
ក្នុងការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញពីស្នាម
បានបង្កឲ្យមានឥទ្ធិពលដ៏អស្ចារ្យលើបុរសជាជន ហើយហ្វូងមនុស្សដ៏ធំ
និងពោរពេញដោយកុត្តិភាព
បានមកប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះនៃព្រះយេស៊ូវកំពុងស្ថានភាព។

ដូច្នេះ ទ្រង់កំពុងតែយឺតយ៉ាវស្ថានភាពបោះបង់
មុនពេលការចូលក្នុងយូស្តាឡើយដោយជ័យជម្នះ។

នេះសំដៅទៅលើព្រះពលរដ្ឋនៃការរង់ចាំ។

នៅពេលសង្គ្រោះបានក្នុងផុតទៅពាក់កណ្តាលហើយ
ព្រះយេស៊ូវបានចាត់សិស្សរបស់ទ្រង់ឲ្យទៅកាន់ភូមិបេធាគេ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖
«ចូរទៅកាន់ភូមិដែលនៅមុខអ្នករាល់គ្នា
ហើយគ្រូនាមនោះអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញលាមួយគ្រូបានចងទុក
និងកូនលាមួយនោះជាមួយវា ចូរស្រាវវាចេញ ហើយនាំវាមកឯខ្ញុំ។
ហើយបើមាននរណាម្នាក់និយាយអ្វីមកអ្នករាល់គ្នា ចូរឆ្ងល់យថា
ព្រះអម្ចាស់គ្រូការវា ហើយគ្រូនាមនោះគេនឹងអនុញ្ញាតឲ្យយកវាមក»។

នេះជាលើកដំបូងក្នុងអំឡុងពេលព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់យល់ព្រមជិះ
ហើយពួកសិស្សស្រីបានបកស្រាយការនេះថាជាសញ្ញាមួយថា
ទ្រង់ហៀបនឹងប្រកាសអះអាងអំណាច និងសិទ្ធិអធិបតេយ្យជាស្ថេររបស់ទ្រង់
ហើយឡើងកាន់តំណែងរបស់ទ្រង់លើបល្ល័ង្ករបស់ដាវីឌ។ ដោយអំណរ
ពួកគេបានអនុវត្តតាមសេចក្តីមន្ត្រីនោះ។ ពួកគេបានរកឃើញកូនលា នោះវា
ហើយនាំវាមកឯព្រះយេស៊ូវ ដែលទ្រង់បានគង់លើវា។
កាលព្រះយេស៊ូវទ្រង់គង់លើស្តុកនោះ
បរិយាកាសគ្រូបានពោរពេញដោយសំឡេងសរសើរ និងជ័យជម្នះ។
ទ្រង់មិនបានផ្ទុកនូវសញ្ញាខាងក្រៅណាមួយនៃរាជ្យសម្បត្តិទេ
មិនបានសួររៀបចំក្នុងសម្លេងបំពាក់រាជការឡើយ
ហើយក៏មិនមានទាហានដង្ហែមកទ្រង់ដែរ។ ប៉ុន្តែ
ទ្រង់គ្រូបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយក្រុមមនុស្សសម្បជញ្ញវិបាកដោយការរង់ចាំ។
ទ្រង់ទើបតែបានប្រោសមនុស្សស្នាមឲ្យរស់ឡើងវិញ។ បុរសជាជនគិតថា
ទ្រង់កំពុងយាងមកដើម្បីជាព្រះអង្គសង្គមគ្រោះនៃអ៊ីស្រាអែល។

តើមនុស្សទាំងនេះជាអ្នកណា?

មនុស្សជាច្រើនបានបញ្ជាក់ខ្លួនឯងថា
ម៉ោងនៃការងាររបស់អ្វីស្មារតីលេខមកដល់ហើយ។ ក្នុងការស្រមៃ
ពួកគេឃើញកងទ័ពរួមគ្នាបានបំបែកខ្ទេចខ្ទាយ
ហើយគួរឱ្យមានបញ្ហាចេញពីក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រ ហើយជាតិសាសន៍យូដាគួរឱ្យបំភ្លឺមានសិរី
ភាពមុតងទៀតពីនីមួយៗរបស់អ្នកសង្កត់សង្កិន។ ពីមាត់មួយទៅមាត់មួយ
សំណួរនេះបានឆ្លងកាត់ថា
«តើទ្រង់នឹងស្តាររាជាណាចក្រដល់អ្វីស្មារតីលេខឡើងវិញនៅពេលនេះឬ?»
មនុស្សជាច្រើនក្នុងរូងមនុស្សបាននឹកចាំព្រះបន្ទូលរបស់ហោរាថា៖
«ចូរអរសបុរោយយ៉ាងខ្លាំង ឱក្ខនស៊ីស្ទើរអើយ; ចូរស្រកែដោយអំណរ
ឱក្ខនស៊ីក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រអើយ; មើល ស្តេចរបស់អ្នកយាងមកក្នុងអំណរ
ទ្រង់ស្តេចរិត ហើយនាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ; ទ្រង់ទន់ភ័យនឹង ហើយជិះលើលា»។
មុនាក់ៗខិតខំឆ្លើយតបចំពោះអតីតកាលពុទ្ធភាពណ៍ឲ្យលឺសម្តែងអ្នកដទៃ
សម្រកែនោះបានបន្តឡើងតាមភ្នំ និងផ្សេងៗភ្នំថា
«ហួសណាស់ព្រះរាជបុត្រានដែរវីឌ» —សម្រកែពាក់កណ្តាលអធ្យាស្រ័យ— «មានពរហើយ
ព្រះអង្គគង់លើយាងមកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់; ហួសណាស់ស្តេចខ្មៅសំបុក»។

គុមានការកាន់ទុកខ ឬការយំសោកណាមួយគួរឱ្យមានក្នុងក្របខណ្ឌដ៏ស្រស់ស្អាតនោះឡើយ។
អស់អ្នកដដែលកាលមុនឆ្លាប់ខ្សោយភ្នំកែ
ប៉ុន្តែតែភ្នំកែរបស់ពួកគេបានទទួលការពុទ្ធភាពដោយព្រះរាជបុត្រានព្រះ បានដើរនាំមុខ។

តើនរណាជាអ្នកនាំមុខ? គឺអ្នកទាំងឡាយដែលឆ្លាប់ជាពួកឡាវឌីស។

ពួកគេចូលមកជិតព្រះយេស៊ូវ ខណៈដែលមុនាក់ដដែលទ្រង់បានប្រោសឲ្យរស់ពីស្នប់
បានដឹកសក្ការៈដល់ទ្រង់គង់ជិះ។ អស់អ្នកដដែលឆ្លាប់តែម្តង និងគេ
ប៉ុន្តែតែឡើយនេះបានជាស្តេចស្រីហើយ ក៏បានជួយបន្តថែមសំឡេង «ហួសណា» ដ៏អំណរ។
អស់អ្នកពិការ ដល់ឥឡូវនេះអាចដើរបាន បានបំបែកមែកចាក់
ហើយរាលដាលទៅតាមផ្ទៃដីនៃទ្រង់យាង។

អ្នកកកើតយូរដល់ ដល់ឆ្លាប់គួរឱ្យមានបិទចេញពីសង្គម មានវត្តមាននៅទីនោះ
ដោយបានសម្រាកបរិសុទ្ធដោយអំណាចរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ គាត់បានបោះស
ម្តងទៀតបំបែករបស់ខ្លួននៅលើផ្ទៃដីនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះយាងកាត់
ដោយស្រកែឡើងថា «ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះយេស៊ូវ ដុបិតទ្រង់លុអ
ពីព្រោះសេចក្តីមត៌កាករណរបស់ទ្រង់ស្តេចស្រីលើអស់កល្បជានិច្ច»។

អ្នកដដែលឆ្លាប់គួរឱ្យមានក្នុងចូលនោះ ក៏នៅទីនោះផងដែរ
ឥឡូវនេះបានគួរឱ្យមានសុភមង្គលស្មារតីបុរាណវិញ ហើយបន្តថែមសក្ខីកម្មរបស់គាត់ថា៖
«ព្រះអម្ចាស់បានប្រោសបុរាណវិទ្យាអស់ច្បាស់ជាច្រើនសម្រាប់ខ្ញុំ
ដល់ដោយការទាំងនោះ ខ្ញុំមានសេចក្តីអំណរ»។

អ្នកស្លាប់ដល់បានឡើងវិញក៏នៅទីនោះដែរ ដោយសរសើរតម្កល់ទ្រង់។
ស្តេចរឹមម៉ោយ និងកុមារកំព្យា បានប្រាប់អំពីការអស្ចារ្យនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់។
កុមារតូចៗ អ្នកដដែលបានជាស្តេចស្រីពីដំនើរទាំងឡាយ
និងអ្នកដដែលគួរឱ្យមានសក្ខីកម្មពីផ្ទៃ បានរាលដាលខាតុនោត
និងផ្សេងៗទៀតនៅលើផ្ទៃដីរបស់ព្រះបុរោសលោះ។

នរោត្តមរដ្ឋក្រុងក្រចេះ និងរដ្ឋស្ថិតិក្រុងវិជ្ជុន៖ នៃឆ្នាំ 1844 សចក្ខីបុរាសថា «មើល! កូនកំលោះកំពុងមក» ត្រូវបានបុរាសឡើង។ នរោត្តមរដ្ឋក្រុងក្រចេះ មនុស្សស្រីក្រុមប្រុសស្រីត្រូវបានគំរាមដោយពុទ្ធបរិវារទាំងបុរាណ និងលុះត្រូវបានបង្ក ហេតុឲ្យយើងយ៉ាងច្បាស់—ក្រុមមួយដែលទទួលបាននូវការលេចមករបស់ព្រះអម្ពតាស័ដ ដោយសចក្ខីអំណរ ហើយដែលបានត្រឡប់ខ្លួននេះដោយខ្លួនសាមញ្ញយាយាម

ដើម្បីបង្កបង្កើន ក្រុមមួយទៀត ដែលស្ថិតក្នុងរោងចក្រឥតពលនសេចក្តីភ័យខ្លាច
ហើយប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសម្រេចរបស់គេបើក
បានពេញចិត្តតាមតម្លៃស្មើគ្នាដែលសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែខ្មែរព្រះគុណរបស់ព្រះ។
ក្នុងពាក្យប្រាប់បង្គាប់នោះ ពេលកូនកំលោះមកដល់
«ពួកអ្នកដែលបានគ្រឿងខ្ពស់នូវចរាចរណ៍
បានចូលទៅជាមួយគាត់ក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍»។ ការមកដល់របស់កូនកំលោះ
ដែលត្រូវបានលើកមកបង្ហាញនៅទីនេះ ក៏ត្រូវបានបង្ហាញពីពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍។
ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍តំណាងឲ្យការដល់ព្រះគ្រីស្ទទទួលយកគររបស់ខ្មែរ។ . . . The Great
Controversy, 427

ការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ គឺជាការយាងមករបស់ព្រះមហាក្សត្រ។ នៅថ្ងៃទី ២២
ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤ ព្រះអង្គទទួលព្រះរាជាណាចក្រ។
នេះហើយជាការយាងចូលដោយជ័យជម្នះ។

វាគឺនៅក្នុងកំឡុងពេលនេះហើយ

ដែលមនុស្សទាំងពីរក្រុមកំពុងត្រូវបានបោះត្រាទៅក្នុងវាសនាចុងក្រោយរបស់ពួកគេ។

ការប្រកាសថា «មើល ព្រះស្វាមីកំពុងយាងមក» នៅរដូវក្តៅ ឆ្នាំ 1844
បាននាំឲ្យមនុស្សរាប់ពាន់នាក់រំពឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកក្នុងរាងកាយ។
នៅពេលដែលបានកំណត់ ព្រះស្វាមីបានយាងមក មិនមែនមកដៃនៃ
ដូចដែលប្រជាជនបានរំពឹងទុកនោះទេ
ប៉ុន្តែទៅដោយព្រះបុរាណនិយមទាំងឡាយនៃស្ថានសួគ៌ គឺនៅកាន់ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍
ការទទួលយកគររបស់ខ្មែរ។ «អស់អ្នកដែលបានគ្រឿងខ្ពស់នូវចរាចរណ៍
បានចូលទៅជាមួយខ្មែរក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយទ្រង់ត្រូវបាន—អ្វី?—«បិទ»។
ពួកគេមិនត្រូវបានមានវត្តមានដោយផ្ទាល់នៅក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះទេ
ពីព្រោះពិធីនោះប្រព្រឹត្តទៅនៅស្ថានសួគ៌ ខណៈដែលពួកគេនៅលើផែនដី។
អ្នកដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ រង់ចាំព្រះអម្ចាស់របស់ខ្លួន
នៅពេលទ្រង់ត្រឡប់មកពីពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍»។ លូកា 12:36។
ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែយល់ពីកិច្ចការរបស់ខ្មែរ ហើយដើរតាមទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ
ខណៈដែលទ្រង់យាងចូលទៅនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ក្នុងន័យនេះហើយ
ដែលគេបាននិយាយថា ពួកគេបានចូលទៅក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ The Great
Controversy, 427.

អំណាចព្រះគម្ភីរដែលយោងទៅកាន់ពេលវេលា

មានបទគម្ភីរខុសៗគ្នាដាក់អំពីរយៈពេលនៃការពន្យារពេល។

យើងនឹងពិនិត្យមើលវាយ៉ាងឆាប់រហ័ស

ហើយបញ្ចប់ដោយសេចក្តីថ្លែងការណ៍មួយពីបងស៊ី វ៉ាយត៍។

ខណៈដែលកូនកំលោះយឺតយ៉ាវមក ពួកគេទាំងអស់គ្នាក៏ងងុយដក់ ហើយដក់ក្តៅ
ម៉ាថាយ 25:5។

ក្នុងនេះ ថ្ងៃទី 22 ខែមីនា ឆ្នាំ 1844 ដោយសំដៅទៅលើ ពេលនៃការពន្យារពេល។

ថ្ងៃទី ២២ ខែមីនា ឆ្នាំ ១៨៤៤ មិនមែនជាការព្យាករណ៍នៃនាយព្រះគម្ភីរទេ។

វាជាកាលបរិច្ឆេទដែលពួកមីលូនីវ៉ាយត៍បានយល់ខុស

ប៉ុន្តែវាមានបង្កកើតការខកចិត្តលើកទីមួយ
ហើយមានសម្ភាសន៍រយៈពេលនៃការពន្យារពេល។

បទគម្ពីរមិនមានអះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកបង្កកើតពេលនៃការពន្យារពេលនោះឡើយ។
គឺជាការយល់ខុសរបស់បុរាណជនដដែលបង្កកើតវា៖ «ទោះបីនិមិត្តនោះហាក់ដូចជាពន្យារ
ក៏ច្បងចាំវាចុះ ដុបិតវាមិនពន្យារឡើយ វាមិនកុហកទេ»។

មានពរហើយ អ្នកដដែលរង់ចាំ ហើយមកដល់មួយពាន់បីរយសាមសិបបួនប៉ុន្មាន។ ប៉ុន្តែ
ចូរអ្នកទៅតាមផ្លូវរបស់អ្នករហូតដល់ទីបញ្ចប់មកដល់ ព្រោះអ្នកនឹងមានសម្ភាសន៍
ហើយនឹងឈរនៅក្នុងចំណីការរបស់អ្នក នៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនោះឡើយ។
ដានីយ៍លេខ 12:12-13

អ្នកអាចអាននេះបានពីរបៀប។ ទោះជាប្រែប្រួលណាក៏ដោយ៖

មានពរហើយ អ្នកដដែលរង់ចាំ ហើយមានពរហើយ អ្នកដដែលមកដល់ដល់ ១៣៣៥។ ប៉ុន្តែ
ចូរអ្នកទៅតាមផ្លូវរបស់អ្នករហូតដល់ទីបញ្ចប់ចុះ ដុបិតអ្នកនឹងសម្ភាសន៍
ហើយឈរនៅក្នុងចំណីការរបស់អ្នកនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនោះឡើយ។

ព្រះពរនៃការមកដល់ ១៣៣៥
មិនមែនគ្រាន់តែស្មើគ្នាទៅនឹងការឈរដល់ចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនោះទេ ព្រោះពេលវេលាប៉ុណ្ណោះទេ។
នោះលើកទី ១៣៣៥ បញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1843។
ព្រះពរនោះមិនមែនគ្រាន់តែជាចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនោះប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែជាបទពិសោធន៍នៃពេលនៃការពន្យារពេល។
ព្រះពរនោះកើតមានឡើងរវាងពេលនៃការពន្យារពេល និងថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844។
នេះហើយជាការដឹងដល់អ្នកគ្រប់រូបថា៖ «មានព្រះពរដល់អ្នកណាដដែលរង់ចាំ»។

ហេតុនេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងរង់ចាំ ដើម្បីបិទរង់ចាំបុរាណព្រះគុណដល់អ្នករាល់គ្នា
ហើយហេតុនេះ ទ្រង់នឹងគ្រប់គ្រងពេលវេលាដល់អ្នកនឹង
ដើម្បីបិទរង់ចាំសម្ភាសន៍ព្រះមេត្តាករុណាចំពោះអ្នករាល់គ្នា
ដុបិតព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃចេក្រីយុត្តិធម៌៖ អស់អ្នកដដែលរង់ចាំទ្រង់ នោះមានពរ។
អសោយ 30:18។

ការរង់ចាំនេះ គឺចាប់ពីពេលនៃការពន្យារពេល រហូតដល់ថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។
បុរសនិប្រើអ្នកកំពុងរង់ចាំទ្រង់ អ្នកនឹងទទួលបានព្រះពរ។

ដោយសារនិមិត្តនេះនៅសម្រាប់ពេលកំណត់មួយនៃមុខរបៀប
ប៉ុន្តែនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃនោះដដែល ហើយមិនភ្លេចកុហកឡើយ។
ទោះបីវាហាក់ដូចជាយឺតយ៉ាវពេលក៏ដោយ ច្បងចាំវា ព្រោះវានឹងមកដល់ជាបុរាណ
វានឹងមិនយឺតឡើយ។ ហាហគុក ២:៣។

វាគឺជាការយល់ខុសរបស់ពួកមីឡីវ៉ាយ ដដែលនាំឲ្យមានពេលពន្យារពេលនោះ។
និមិត្តនោះមានសម្រាប់ពេលកំណត់មួយ គឺថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ ១៨៤៤។
វានឹងមិនកុហកឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងគិតថាវាពន្យារ ដោយសារការយល់ខុស។

តើព្រះជាម្ចាស់មានគំរោងទុកឲ្យមានការយល់ខុសនោះឬ? បាទ។ បុរសស៊ីវិល័យ
មានបុរសសាសន៍ដូចនោះ។

ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតការយល់ច្រឡំនេះតាមរយៈផ្ទាំងតារាងឆ្នាំ 1843។ William Miller បាននិយាយថា គាត់មិនដែលប្រកាសយ៉ាងដាច់ខាតថាជាឆ្នាំ 1843 ឡើយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងឆ្នាំ 1843 បងប្អូនមានសុំឲ្យគាត់ដកពាក្យ "if" ចេញ ហើយសម្គាល់ឆ្នាំ 1843 ជាសញ្ញាសម្គាល់មួយ។ អ្នកស៊ី White មានប្រសាសន៍ថា នេះជាសញ្ញាសម្គាល់ព្យាករណ៍មួយ ជាការបំពេញនៃ Habakkuk 2។ សញ្ញាសម្គាល់នេះ ដែលបានកំណត់ឆ្នាំ 1843 យ៉ាងដាច់ខាត បានបង្កើតពេលវេលានេះ។

«សូមមេត្តាជួយដល់កូនកែវទាំងឡាយដែលបានឃើញអ្វីៗដែលបានឃើញនៅឆ្នាំ 1843 និង 1844។ សារនេះបានត្រូវប្រទានមក។
ហើយមិនគួរមានការពន្យារពេលក្នុងការប្រកាសសារនេះមុតងទៀតឡើយ
ដុបិតសញ្ញាសម្គាល់កំពុងតែម្យ៉ាងបំពេញ;
កិច្ចការបិទបញ្ចប់ត្រូវបានបញ្ចប់ហើយ។
កិច្ចការដ៏ធំមួយនឹងត្រូវបានផ្តើមឡើងវិញរយៈពេលខ្លីៗ មិនយូរទៀត
សារមួយនឹងត្រូវបានប្រទានតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះ
ដែលនឹងរីកចម្រើនទៅជាសម្រាប់ក្រុមហ៊ុន។ បន្ទាប់មក
ដានីយ៍ដែលនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់គាត់ ដើម្បីបង្កើនបន្ទាប់របស់គាត់»។
Manuscript Releases, volume 21, 437.

សូមកត់សម្គាល់ ដានីយ៍លេខ 12:12-13៖ «មានពរហើយអ្នកដដែលរង់ចាំ
ហើយមកដល់ពាន់បីរយសាមសិបបួន»។—«មានពរហើយអ្នកដដែលមកដល់ 1335។
មានពរហើយអ្នកដដែលមកដល់ 1843» នេះគឺជាខនី 12។

ខនី ១៣៖

ប៉ុន្តែ ច្បាប់នេះតាមផ្លូវរបស់ឯងរហូតដល់ចុងបញ្ចប់ចុះ ដុបិតឯងនឹងសម្រាក
ហើយនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់ឯង នៅចុងបញ្ចប់នៃថ្ងៃទាំងឡាយ។ ដានីយ៍លេខ
12:12-13។

បងស៊ីវាយត៍ បានក្រាបបង្គំ ១២ និង ១៣ ជាមួយគ្នា ដោយនិយាយថា ព្រះពរនៃ ១៣៣៥
ត្រូវបានបំពេញនៅឆ្នាំ ១៨៤៣ និង ១៨៤៤។ នេះមិនមែនស្មើនឹងការចូលយល់ស្រឡាញ់ដោយជ័យជម្នះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
សម្គាល់ពួកវាដដែលឡើយ និងចុះលើផែនដី
ហើយចូលក្នុងសេចក្តីសញ្ញាជាមួយព្រះអម្ចាស់
ខណៈដែលទ្រង់ប្រទានបន្ទុះសេចក្តីសញ្ញាទាំងពីរដល់ពួកគេ។